A SHORT STORY

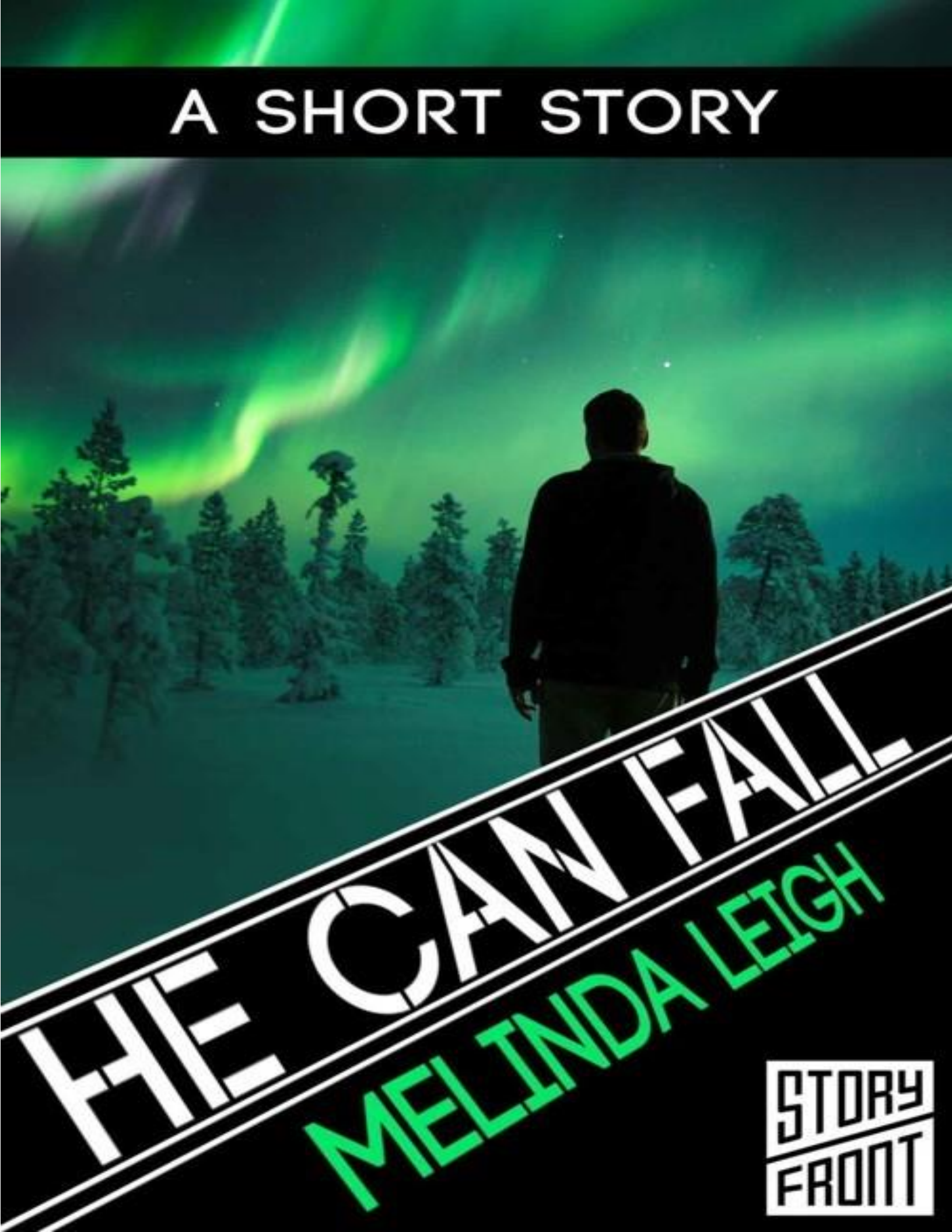

HE CAN FALL

MELINDA LEIGH

STORY FRONT

Melinda Leigh

He Can Fall

(El poate cădea)

Seria: She can # 4.5

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

"Nu trebuia să îl omori", a țipat Carl la Win peste țeava pistolului. "Treaba asta trebuia să fie curată și rapidă."

Coborându-și pistolul de 9 mm, Win a rânjit la cadavrul managerului. O pată roșie umedă, de mărimea unei mingi de baseball, înflorea pe partea din față a șorțului cu logo galben al mortului. Picioarele i-au tremurat de câteva ori, apoi au rămas nemișcate.

Ochii căprui s-au încețoșat.

"Nemernicul voia să dea alarma silențioasă". Ochii de un albastru palid ai lui Win au ieșit din fața ultra-subțire a unui dependent.

"Deschidea seiful, Win." Carl a insinuat *uh-ul* cu tonul său.

Transpirația îi picura în spatele bandanei care îi acoperea gura și nasul. A presupus că managerul era același tip care îl concediase pe Win cu câteva săptămâni în urmă.

"Nu-mi vorbi așa." Vocea lui Win a devenit glacială. "L-am cunoscut. Tu nu l-ai cunoscut."

Carl a încercat să ignore agresivitatea puștiului, dar mâncărimea de pe șira spinării nu l-a lăsat. Adevărul era că Win voia să omoare pe cineva. Cearta lui personală cu administratorul magazinului de băuturi alcoolice era doar un bonus. Win avea cel mai grav caz de nebunie nenorocită pe care Carl îl văzuse în ultima vreme. Ochii ciudați nu-l ajutau. O pălărie și o eșarfă ascundeau părul decolorat cu țepi și pielea de culoarea laptelui degresat. Puștiul arăta ca cadavrul lui Billy Idol, în 1982. Partea bună era că puștiul așteptase ca administratorul să deschidă seiful înainte de a-i pune capac. Carl s-a aplecat și a adunat banii din seif în geantă. S-a îndreptat, testând greutatea pungii. Frumoasă pradă.

Cu atenția unei veverițe drogate, Win a schimbat viteza, împungând burta de bere a managerului cu vârful tocit al unui pantof de skateboard.

Corpul zvâcni, iar Win râse. Încrederea lui Carl a fost zdrobită de neliniște

ca o lovitură perfectă în zece popice. Nu avea nevoie ca nebunul ăsta să se bage peste tot în planul lui de pensionare anticipată.

Carl a încercat o altă abordare. "Unchiul tău te așteaptă."

Unchiul lui Win, Dennis, partenerul de lungă durată al lui Carl, aștepta afară.

Carl a împins-o pe funcționară cu țeava armei. "Mișcă-te, dragă. Nu avem toată noaptea la dispoziție."

Părul negru ca smoala îi flutura pe față în timp ce golea toate cele trei case de marcat în rucsacul pe care i-l dăduse. Carl s-a uitat la camerele de supraveghere. Lumina verde clipea. Win încă se juca cu cadavrul managerului.

"Ce-ar fi să scoatem camerele, așa cum am plănuit?", l-a întrebat el pe Win.

Puștiul s-a apucat de treabă ca și cum ar fi fost un joc arcade, adăugând propriile sale efecte sonore ridicole împușcăturilor care străbăteau micul magazin. Vacarmul nu era chiar ceea ce Carl avea în minte, chiar dacă celelalte magazine de pe această fâșie din suburbia Maine erau închise. Se simțea de parcă avea grijă de un copil psihopat și înarmat. S-a întins peste tejghea și a smuls geanta din mâinile fetei. O privire înăuntru îi spuse că plata era decentă. Poate că suportarea lui Win a meritat efortul până la urmă, *dacă* nu ajungeau toți înapoi în închisoare.

"Ce se întâmplă?"

O voce l-a speriat pe Carl. S-a învârtit, cu arma îndreptată.

"Whoa. Sunt doar eu." Lincoln Street, al patrulea om, venea din spatele magazinului, unde mătura camerele din spate după angajații rătăciți și distrugea casetele de securitate. A ridicat un deget la Win. "Ce parte din "liniște" nu a înțeles psihopatul ăla?"

Carl și-a frecat fruntea și a clătinat din cap.

În fanta îngustă dintre eșarfa care îi ascundea trăsăturile și căciula tricotată care îi acoperea capul chel, ochii lui Lincoln s-au strâns de furie. "Ai spus că Dennis îl poate controla".

"Asta am crezut și eu", a spus Carl. "Dar puștiul este cel care știa detaliile de securitate ale magazinului." Detalii pe care refuzase să le împărtășească

decât dacă era implicat în treabă.

"Nu merită." Lincoln s-a îndreptat spre ușă. "Hai să plecăm naibii de aici. Polițiștii vor fi aici în orice secundă."

Win a aruncat în aer a treia și ultima cameră. S-a întors la casele de marcat și l-a apucat pe funcționar de braț. "Să mergem. Vii cu noi."

"Asta nu face parte din plan, Win..." Carl începu să protesteze. Fata ar fi, fără îndoială, o altă complicație nedorită.

Privirea ucigașă din ochii lui Win l-a oprit. "Cred că va fi un avantaj."

"Ok." Carl îl va lăsa pe Dennis să se ocupe de gestionarea lui Win. Cât de multe probleme ar putea fi o fată? Nu era ca și cum restul "planului" lor decurgea fără probleme.

Cu ochii goi, funcționara a ieșit din spatele casei de marcat. Carl abia a înregistrat un pulover negru strâmt și blugi skinny, dar Win își lingea buzele de parcă era un cheeseburger în cizme. Vena din tâmpla lui Lincoln se umfla de parcă ar fi putut exploda în orice clipă.

Au ieșit grăbiți pe ușile de sticlă. Transpirând, Carl și-a smuls bandana sufocantă de pe față. Pielea lui a primit cu bucurie noaptea rece de februarie.

El și Dennis plănuiseră acest jaf simplu, fără complicații. Mulțumită lui Win, care lucra în magazin de numai trei săptămâni, știau când magazinul va avea încărcătura maximă de numerar. Ar fi trebuit să intre și să iasă cu minimum de agitație și suficienți bani pentru a se îndrepta spre sud, spre următoarea țintă, dar uciderea veselă a lui Nut Job schimbase totul.

Planul fusese distrus, la fel și Carl.

A scanat dreptunghiul de asfalt. Așa cum spusese Win, singura cameră de securitate era îndreptată spre intrarea în clădire. Două mașini stăteau în spatele parcării. Interioarele erau întunecate, luminile de deasupra reflectându-se ca oglinzile pe parbrize, dar gâtul lui Carl îl mânca de parcă cineva îl urmărea. Probabil că mașinile aparțineau funcționarului și administratorului magazinului. Doi angajați, două mașini. Era paranoic. Volatilitatea lui Win îl făcea nervos.

La bordură, Dennis a oprit Buick-ul furat. Win a deschis portiera din spate și a pus-o pe fată în spate, între el și Lincoln. Ea a urcat fără să scoată o vorbă,

cocoșându-se și îmbrățișându-se împotriva frigului.

Carl a sărit pe scaunul pasagerului și a arătat spre parbriz cu un deget urgent. "Pleacă."

Dennis a ieșit calm din parcare, a virat pe autostradă și s-a îndreptat spre nord. Carl și-a frecat centrul pieptului, unde simțea că era parcat un sedan. Odată ce ar fi trecut la propriul lor vehicul anonim, Carl ar fi putut să respire.

Dennis a aruncat un deget peste scaun. "Ce face ea aici?"

"Schimbare de planuri." Carl a ascuns pușca cu țeavă tăiată sub picioare. "Ea vine cu noi."

Dennis a ieșit de pe autostradă. "De ce?"

"Win a vrut să vină și ea." Carl și-a stăpânit temperamentul și îndemnul de a îndrepta pușca peste scaun și de a-l împușca pe Win prin geamul din spate. Puștiul își atinsese scopul. Carl se săturase de comportamentul lui imprevizibil.

"L-a împușcat și pe directorul magazinului", a adăugat Lincoln din spate.

Dennis a suspinat și a reglat oglinda retrovizoare pentru a-și privi nepotul.

"Win, am vorbit despre asta. Este important să urmezi planul."

Dezamăgirea s-a auzit în vocea lui. "Nu avem nevoie de complicații. Avem nevoie de bani."

Win și-a încrucișat brațele și s-a îmbufnat. "Managerul voia să apese pe butonul de panică".

Dennis s-a uitat la Carl. Acesta a scuturat din cap, iar Dennis a suspinat.

"Ei bine, ce ne facem acum? Putem uita de următoarea treabă." Planificaseră o serie de mici jafuri, eșalonate în timp și distanță, nimic suficient de ambițios pentru a atrage atenția forțelor de ordine interstatale. "Ar trebui să ne îndreptăm spre graniță? Am putea fi în Canada în câteva ore."

Granița canadiană înconjura trei sferturi din statul Maine. Șase sute de mile de oportunități băteau la ușă. Carl s-a gândit. "Nu. Polițiștii de stat vor presupune că ne vom îndrepta spre Canada sau vom merge spre sud. Trebuie să mergem în direcția cea mai puțin probabilă."

"Bine, atunci Vest să fie." Dennis a încetinit și a ieșit de pe autostradă pe un drum îngust, neasfaltat. Zăpada compactă scârțâia sub cauciucuri. "La vest de aici nu sunt decât munți, zăpadă și copaci."

Carl voia să pună câteva granițe de stat între ei și crimă. Traversarea jurisdicțiilor era întotdeauna prudentă atunci când te sustrăgeai legii.

Dennis a parcat în spatele unui pâlc de conifere, lângă monovolumul gri simplu care se potrivea oriunde. Dubița avea compartimente încorporate în podele. Destinate pentru mingile de fotbal și cutiile de suc, depozitele ascunse erau excelente pentru a ascunde arme.

Au schimbat vehiculele cu un minim de agitație. Cu toții cunoșteau procedura. Dennis, Lincoln și Carl făcuseră toți pușcărie și nu voiau să repete experiența. Dennis era încă eliberat condiționat. Win își petrecuse adolescența ca oaspete al statului și fusese lăsat liber în lume când ajunsese adult. Toți purtaseră mănuși din momentul în care furaseră Buick-ul până acum. Niciuna dintre amprentele lor nu a acoperit vreodată interiorul.

Și-au ocupat pozițiile în minivan. Carl a aruncat o privire în spate. Lângă Win, fata tremura. Zăngănitul dinților ei era singurul sunet pe care îl scotea. Nu se plângea. Totuși, odată ce vor fi în siguranță, fata va trebui să plece. De fapt, când Carl avea să fugă, cu siguranță nu-l lua cu el pe nepotul nebun al lui Dennis, ceea ce însemna că Dennis va trebui să fie lăsat în urmă. Lincoln era mai stabil, dar nici compania lui nu era necesară. Carl ar fi avut mai mult noroc pe cont propriu. În plus, autoritățile ar fi căutat patru bărbați. Ar putea fi mai ușor să dispară dacă s-ar despărți.

"Dacă conducem toată noaptea, putem ajunge în statul New York până dimineață."

Dennis a luat rampa spre autostradă. A pornit casetofonul și a găsit un post local de știri. "Vom sta liniștiți câteva săptămâni. O să fie bine."

Carl și-a frecat o mână pe față. "Am scos camerele și nu am lăsat amprente."

Nimeni nu a vorbit în următorul sfert de oră. Carl a ascultat știrile cu o ureche și a scos un sul de antiacide din torpedou.

"Cu ajutorul fotografiilor de cazier, un client din parcarea magazinului i-a identificat pe doi dintre bărbații înarmați care au jefuit River Liquors, l-au ucis pe managerul de noapte și au luat ostatică vânzătoarea, ca fiind Carl Snyder și Winner Young." Ulcerul lui Carl ardea în timp ce reporterul furniza publicului

ascultător descrieri exacte ale celor doi bărbați. Evident, una dintre mașinile din parcare nu fusese goală.

Carl și Dennis au făcut schimb de priviri. Mda. Acum erau cu adevărat terminați. Unde se puteau ascunde? Exista un martor ocular al jafului armat și al crimei lor.

"Și acum ce facem?" a întrebat Carl. "Fotografiile noastre sunt probabil peste tot la televizor și pe internet. Fiecare funcționar de motel din nord-est ne va căuta."

"Cred că supraestimezi personalul de la tipul de localuri pe care tindem să le frecventăm." În strălucirea de neon portocaliu a luminii de pe bord, fața lui Dennis se despică într-un zâmbet înfiorător. "Am o idee. Concentrează-te pe plan. Fără alte abateri. Totul va fi bine."

Neliniștea îi bubui în stomac lui Carl. Exact asta spusese el despre jaf.

Capitolul 2

Sean a întors SUV-ul pe aleea privată. I-a luat mâna soției sale, și-au împletit degetele și i-a sărutat încheieturile. "E plăcut să pleci. Ești sigură că nu te deranjează că este o călătorie de lucru?"

La capătul unei alei mărginite de copaci, complexul de lux și spa-ul recent renovat, The Hideaway, era așezat pe o pantă împădurită. La 15 mile de cel mai apropiat vecin, micul han era exclusivist, luxos și izolat. Din cedru și sticlă, structura se integra în Adirondacks ca și cum ar fi crescut acolo.

Zăpada acoperea copacii care flancau aleea. În spatele clădirii, se întindea un lac privat înghețat. Lumina lunii sclipea alb pe gheață. Pe partea opusă, câteva mii de acri de pădure de stat acopereau versantul muntelui.

"Da." Amanda a zâmbit larg. "Nu mă deranjează deloc. Am de gând să mă ghemuiesc în fața focului și să citesc tot weekendul. Păcat că spa-ul nu este deschis încă."

"Nu-ți face griji. Nu te voi lăsa singură tot weekendul." A aruncat o privire în lateral. Fiecare centimetru al soției lui era mai frumos decât atunci când se căsătoriseră în urmă cu zece ani. "Testarea sistemului este o muncă de cel mult o jumătate de zi. În plus, Glenn a spus că noii săi bucătari vor să ne folosească drept cobai. Stațiunea este programată să se deschidă în doar câteva săptămâni."

La radio se auzea buletinul meteo. Amanda a dat volumul mai tare. "Ooh. O să ningă la noapte."

"Doar 15 centimetri". Dar va fi și mai frig aici, în statul New York, decât acasă. Voia să zboare în Bahamas pentru un weekend prelungit, dar asta va trebui să aștepte pentru altă dată. Escapadele romantice erau puține și la distanță între ele. Se mulțumea cu ce putea obține. Între succesul afacerii lor cu sisteme de securitate la domiciliu și calendarele ridicol de încărcate ale fetelor, să plece singur cu soția lui era la fel de complicat ca o misiune în spatele liniilor inamice, pe vremea când fusese Ranger în armată.

"Ceea ce nu este suficient pentru a fi o pacoste și doar suficient pentru a fi romantic."

"Nu prea mai avem nevoie de romantism. Doar de oportunitate." Sean era încă îndrăgostit până peste cap de soția lui, dar dacă ea dorea mai multă dragoste, el i-o dădea. I-a strâns mâna. "Doar oportunitate. Și ninge tot timpul în Westbury." Locuiau la câteva ore mai la sud, în nord-estul Pennsylvaniei.

"Nu avem un șemineu în dormitorul nostru sau două seri neîntrerupte acasă." Amanda și-a atins o unghie. "Poate că vom avea mai mult noroc cu puțin timp de liniște."

Sean i-a strâns mâna. Cu cea mai mică dintre ele plecată în clasa întâi, Amanda suferise un atac acut de febră infantilă. "Ai dreptate, dar încercăm doar de câteva luni."

"Nu a durat câteva luni cu niciuna dintre fete. Sper că nu am așteptat prea mult. Nu mai sunt tânără".

"Treizeci și cinci de ani nu e deloc geriatric." Sean i-a adus încheieturile degetelor la buze și le-a sărutat din nou. "O să fie bine. Trebuie să te relaxezi în legătură cu totul. Încă un copil ar fi minunat, dar dacă nu se întâmplă, avem

două fete superbe. Sunt foarte fericit oricum."

"Toată această călătorie este despre relaxare." Ea a zâmbit. "Poate că lipsa stresului va ajuta."

"Oricum, o să mă bucur să te am doar pentru mine câteva zile." Își iubea din toată inima cele două fetițe și era încântat că soția lui voia să mai adauge un copil la familie. Dar casa lui era mereu plină de copii. Vecini, prieteni, Brownies, verișori... Uneori Sean simțea că locuiesc într-o creșă în loc de casă. Să fii tată era mai bine decât și-ar fi imaginat vreodată, dar era un păcat să vrea câteva zile singur cu soția lui? Nu se plângea, dar aștepta cu nerăbdare să facă sex care să nu fie de genul tăcut și grăbit. Avea idei care o implicau soția lui goală, fără întreruperi și mult timp. "Măcar furtuna aia de gheață rămâne la vest."

SUV-ul a ricoșat pe alee. Postul de radio a trecut la un buletin de știri. "O vânătoare de oameni continuă în Maine după ce patru bărbați au jefuit un magazin de băuturi alcoolice din Augusta, l-au ucis pe managerul magazinului și au luat ostatică vânzătoarea în vârstă de douăzeci și doi de ani, imediat după ora unsprezece seara trecută. Un client i-a văzut pe suspecți forțând-o pe tânără să intre într-un Buick LeSabre argintiu sub amenințarea armei. Vehiculul a fost găsit abandonat la zece mile nord de locul crimei. Se presupune că suspecții aveau un alt vehicul care îi aștepta. Poliția efectuează blocaje rutiere și oprește vehicule în nordul statului Maine, în speranța de a-i opri pe bărbați înainte de a ajunge la granița canadiană." Prezentatorul a descris suspecții și a precizat că aceștia erau înarmați și periculoși.

"Săraca fată." Amanda se încruntă. "Aș crede că patrula de frontieră îi va prinde dacă încearcă să treacă dincolo."

"Este imposibil să acoperim toată această zonă sălbatică." Sean a încetinit SUV-ul și a ocolit o groapă adâncă de pe șosea. "În plus, va fi greu să îi găsească fără o descriere a vehiculului."

"Așa va fi, dar astea sunt destule știri." Amanda a oprit radioul. "Gata cu comunicarea cu lumea exterioară. Ne distrage prea mult atenția."

"Ai dreptate." Sean și-a ridicat telefonul. "Uite, fără semnal."

Amanda i-a zâmbit înapoi.

"Știu. Nu-i așa că e interesant?"

"Hanul are internet wireless", a precizat el.

"Pe care ai promis că nu îl vei accesa decât dacă este o urgență." Amanda îi aruncă o privire autoritară care era foarte sexy.

Cât de repede puteau ajunge în camera lor?

"Am făcut-o." Sean și-a băgat mobilul în buzunar.

A condus până în spatele hanului și a parcat în parcare. Geanta lui de voiaj începea sub un braț. El a ridicat valiza cu rotile a soției sale. Ea își făcea în mod cronic prea multe bagaje, dragostea ei pentru haine fiind o moștenire din fosta ei carieră de model. "Ce ai împachetat aici? Știi că nu vei avea nevoie de prea multe haine."

"Asta trebuie să știu eu și să afli tu", a râs ea. "Sunt câteva lucruri care m-am gândit că ți-ar putea plăcea." Ea a urcat treptele largi de lemn și a aruncat o privire seducătoare peste umărul ei.

Frumos.

Sean s-a grăbit să o ajungă din urmă. Înaltă și în formă, cu părul lung castaniu care îi cădea peste umeri, Amanda arăta ca femeia din vecini. Tenul ei cremos era predispus să roșească, dar el a fost fericit să constate că nu era nimic timid la ea, nu când era vorba de el.

Lemnul și sticla au dominat holul modern, rustic. Mobilierul era simplu și elegant. Un bărbat cu părul alb stătea în spatele unui birou de înregistrare subțire din mahon. Lângă el, o fetiță stătea pe un scăunel înalt. Avea în jur de șapte ani, cam aceeași vârstă cu cea mai mică a lui Sean, și era îmbrăcată pentru vremea rece cu un pulover gros de fleece și jambiere. Picioarele ei acoperite cu Ugg se legănau înainte și înapoi în timp ce aplica creioane colorate pe o carte de colorat. Când Sean și Amanda au traversat holul, copilul s-a uitat la ei cu ochi mari și îngrijorați.

Fața bătrânului s-a încrețit într-un zâmbet. A ținut o mână deasupra unui laptop de pe birou. "Bună, Sean. Ce mai faci?"

Sean i-a strâns mâna și a prezentat-o pe Amanda.

Glenn a făcut clic pe mouse. "Testez sistemul meu de rezervări, așa că te superi dacă completezi un card?"

"Deloc."

"Bunicule?", a spus o voce mică.

Copilul a aruncat o privire în jurul taliei lui Glenn. El i-a pus un braț în jurul umerilor. "Aceasta este nepoata mea, Mia."

"Bună, Mia." Amanda a zâmbit.

Mia și-a întors capul în șoldul lui Glenn.

A tras de una dintre împletiturile lungi și maronii ale fetiței. "E timidă." Sean a completat fișa de înscriere.

"Aici sunt cheile voastre." Glenn le-a înmânat două chei cu card alb. "Camera voastră este sus pe scări, la capătul holului. Aveți o priveliște minunată a lacului. Veți fi bine hrăniți în acest weekend. Eu servesc singur micul dejun, dar noua mea echipă de bucătari, formată din soț și soție, este nerăbdătoare să își încerce rețetele cu voi la prânz și cină. Este bine la ora nouă pentru micul dejun?"

"Nouă este perfect. Nu mă grăbesc să mă dau jos din pat", a spus Amanda.

Glenn a zâmbit. "Voi fi aici jos cu cafeaua pregătită până la șapte. Dacă te trezești devreme, formează numărul nouă și voi aduce o cană."

"Grozav." Sean i-a înmânat soției sale o cheie. "După micul dejun, voi începe să testez sistemul. Până după-amiază, voi fi gata să trec totul în revistă cu tine."

"Grozav. Voi dormi mai bine noaptea când va fi gata și va funcționa." Glenn s-a uitat în jos la nepoata lui. "Ei bine, e deja trecut de ora de culcare a Miei. Ne vedem mâine dimineață."

"Noapte bună." Sean a împins-o pe Amanda spre trepte.

În holul de la etajul al doilea, au trecut de o duzină de uși închise înainte de a se opri în fața camerei numărul șase.

"Poate că tu lucrezi în acest weekend, dar eu abia aștept să dorm mâine." Amanda a pus cheia în fantă.

"Să dormi? Cine spune că o să te las să dormi?" Sean a împins-o cu spatele în cameră. A lăsat bagajele la picioarele patului lat de un hectar, plin cu lenjerie de pat luxoasă. Nu era interesat de restul decorului, cu excepția unui posibil punct de intrare sau ieșire: o pereche de uși franțuzești care dădeau spre un

balcon înzăpezit. "Putem dormi acasă."

"Nu chiar", a râs Amanda. "Dar nu îți face griji. Am împachetat câteva mici surprize."

Trupul lui Sean s-a încordat. Unul dintre lucrurile care îi mențineau proaspăt mariajul de zece ani era că soției sale îi plăcea să amestece lucrurile aproape la fel de mult ca și lui.

Amanda și-a ridicat valiza pe suportul pentru bagaje. Sean a pășit în spatele ei și și-a apropiat corpul.

"Nu mai pot aștepta." Sean s-a aplecat peste gâtul ei. A smuls câteva agrafe de păr din cocul ei. Părul i-a căzut pe umeri. Apoi și-a făcut drum până la locul ei dulce.

Ea a înăbușit un geamăt scăzut și s-a răsucit din strânsoarea lui. "Nu o lua înainte. Mi-am făcut planuri."

S-a dus la uși. Întorcându-se, a făcut o pauză. "De ce crezi că Glenn a insistat pentru un sistem de securitate atât de elaborat?"

"De ce nu ar face-o?" Sean s-a trântit pe pat și și-a pus un braț după cap. "Nu poate fi prea sigur."

"Nu e nimic acolo pe kilometri întregi." A închis jaluzelele.

"Criminalitatea nu se limitează la oraș, să știi."

"Știu, dar tot mi se pare ciudat."

"Nu și pentru mine."

Amanda și-a dat ochii peste cap. "Ești cel mai paranoic om de pe planetă."

"Nu paranoic, pregătit", a corectat el. "E treaba mea să-mi protejez familia. Iau această responsabilitate foarte în serios, iar Glenn are motivele lui pentru securitate sporită."

Amanda își roti capul pentru a-l înfrunta.

"Mia." El i-a răspuns la întrebarea tăcută. "Glenn a fost foarte deschis când ne-am întâlnit prima dată pentru a discuta despre nevoile sale de securitate. Glenn și soția lui erau înstrăinați. Abia își cunoștea fiica, dar acum doi ani l-au sunat cei de la Serviciile Sociale să-i spună că fiica lui a luat o supradoză și a lăsat un copil în urmă. Tatăl Miei ispășește o pedeapsă de la șapte la zece ani pentru jaf armat. Va fi eliberat condiționat în primăvara acestui an. Glenn habar

nu are dacă este interesat de Mia, dar nu vrea să-și asume nici un risc."

"Nu-l condamn." Amanda s-a oprit din răscolit prin geantă. "Biata de ea."

"Ea este bine. Glenn a crescut-o în ultimii doi ani, iar ea are doar șapte ani. Probabil că nu-și amintește prea bine de părinții ei."

"Totuși..." Gura Amandei se încruntă. "Nu există nicio șansă ca el să încerce să obțină custodia?"

"Având în vedere că a folosit-o pe Mia ca observator în timp ce jefuia un magazin, mă îndoiesc că va fi posibil. Glenn nu este îngrijorat de procedurile *legale*."

"O, nu. Crede că Mia va fi în pericol?"

"Nu este sigur. Tatăl Miei s-a plâns mult de egoismul lui Glenn când a refuzat să plătească pentru avocații scumpi ai apărării penale. Cred că Glenn spera ca tatăl Miei să primească o sentință mult mai lungă."

"Asta e îngrozitor." Gura Amandei s-a strâns. "Nu-mi place să mă gândesc că i se poate întâmpla ceva acelui copil dulce."

Și acesta era motivul pentru care Sean nu-i spusese despre Mia. Amanda nu putea să nu empatizeze cu copilul, mai ales având în vedere starea emoțională actuală a soției sale, dornică de copii și faptul că propriile lor două fete erau foarte apropiate ca vârstă de Mia. Era timpul să schimbe subiectul.

El și-a mișcat sprâncenele spre ea. "Aștept să văd ce ai în geantă."

Ea a zâmbit. Răutatea i-a luminat ochii până la răutate pură. *Mai bine.*

"Pun pariu că aștepți." Ea și-a desfăcut fermoarul genții și a scos o pereche de cătușe.

"Sper că ai de gând să le folosești pe mine." Lui Sean îi plăceau perversiunile la fel de mult ca oricărui alt bărbat - bine, mai mult decât unui bărbat obișnuit - dar în niciun caz nu ar fi putut să pună mâna sau să lase vreun semn pe soția lui. "Dacă vrei să te leg, va trebui să găsesc ceva de mătase care să nu-ți învinețească pielea frumoasă." I-a ridicat mâna și i-a sărutat interiorul încheieturii. "Dar știi că îmi place aspectul de dominatoare la tine." Avea și o uniformă de majoretă care îl excită foarte tare, dar părea să se simtă autoritară în seara asta.

Zâmbetul ei s-a lărgit. "Nu am uitat. Nu-ți face griji. Astea sunt pentru

tine." S-a învârtit în jurul lui și l-a împins jucăuș. "Abia am început."

El se lăsă să cadă pe pat. "Nu cumva ai pus și filme interesante în geanta aia a ta?"

"Poate." Amanda i-a dat jos cămașa, murmurând aprobarea feminină în timp ce-și trecea palmele peste pectoralii lui. I-a pus o cătușă la una dintre încheieturi și a prins-o de capul de pat din fier. "Perfect."

Sean s-a lăsat pe spate, cu mâna încătușată deasupra capului, mulțumit să o lase pe Amanda să se poarte cum vrea cu el. Cu mâna liberă a strecurat agrafa în cearșaf, la îndemână. Era de acord să fie vulnerabil în fața soției sale, dar vulnerabilitatea în general nu era în firea lui. Părul lung al Amandei îi trecea peste abdomen.

El i-a mângâiat capul cu mâna liberă. "Oh, da. Perfect."

Capitolul 3

Lumina dimineții scălda camera. Amanda s-a rostogolit și a suspinat, cuibărindu-se mai adânc sub plapuma groasă. De când Sean plecase să alerge dimineața, temperatura din pat scăzuse cu zece grade. Cine lăsa un pat atât de fabulos și pleca să alerge în zăpadă? Un fost Ranger din armată cu antrenamentul fizic ars în creier, iată cine.

Totuși, cu greu se putea plânge de rezultate. Soțul ei avea un corp cizelat pe care vedetele de la Hollywood l-ar fi invidiat, iar alergarea de dimineață îl energiza și îi aducea beneficii Amandei mai târziu.

Cafea în pat. Asta își dorea. Se putea încolăci în fotoliul de lângă balcon, privind peisajul înghețat și bea în liniște - un răsfăț rar pentru o mamă cu copii mici.

S-a așezat și s-a întins. Afară, răsărea o zi senină și vântoasă.

Cerul era de un azur palid, strălucitor, neumbrit de niciun nor. Raze de soare străluceau pe gheață. Câteva straturi de zăpadă se lipiseră de ușile

franțuzești. Dincolo, lacul înghețat era curățat de vânt. O rafală de vânt împrăștia zăpadă prin curtea din spate a hanului. Era o zi perfectă pentru relaxare în fața unui foc aprins.

Tremurând, s-a întins la picioarele patului după halatul gros de spa care venea cu camera. O rotire de buton a aprins șemineul cu gaz. Căldura se ridica din rândul ordonat de flăcări. A luat telefonul și a sunat la recepție. Linia a sunat de zeci de ori, dar nu a răspuns nimeni.

Hmm. Sean nu se va întoarce decât peste o jumătate de oră. Cât de mult își dorea cafeaua? La fel de mult ca oxigenul, dar nu avea de gând să-l sâcâie pe Glenn. Ei nu erau cu adevărat oaspeți plătitori. S-ar fi strecurat până la bucătărie și și-ar fi luat-o pe a ei.

A folosit baia, s-a spălat pe față și și-a aranjat părul într-un coc dezordonat. A intrat în blugi și într-un pulover, și-a luat cizmele din piele de oaie din dulap și a ieșit din cameră. La parter, holul era gol.

O ușă din spatele biroului de înregistrare era etichetată "Numai pentru angajați". Amanda a bătut ușor. Nu a răspuns nimeni. Un bâzâit inexplicabil de neliniște a început să-i răsufle în burtă.

Ceva nu era în regulă. Locul era prea liniștit. *Asta e ridicol*. Bineînțeles că e liniște. Hanul nici măcar nu e deschis încă.

S-a uitat în dreapta la o ușă batantă. Bucătăria? Poate Glenn era acolo. Dar în timp ce raționa, acea tensiune inexplicabilă, instinctivă, îi străbătea oasele. Ținându-și respirația, a crăpat ușa cu două degete. Spațiul de câțiva centimetri a dezvăluit o bucată dintr-o bucătărie comercială cu gresie albă și oțel inoxidabil.

Glenn stătea în mijlocul spațiului, cu ambele mâini ridicate în poziția clasică de a fi jefuit. "Nu. Te rog, nu-i face rău."

"Bunicule..." Strigătul subțire al unui copil a străpuns bucătăria. *Mia!*

Mâna liberă a Amandei s-a ridicat pentru a-i acoperi gura.

"Atunci ai face bine să faci exact ce-ți spun eu." Vocea era masculină. Amanda nu putea vedea cine vorbea, dar situația era clară. Oricine ar fi fost, o avea pe Mia.

"Voi face orice", a spus Glenn cu o voce plină de panică și disperare.

Adrenalina s-a revărsat în venele Amandei. Inima i-a accelerat, iar sub puloverul ei a început să transpire. Sean. El va rezolva asta. S-a îndepărtat ușor de ușă. Avea să iasă afară și să-și găsească soțul. Atunci totul va fi bine. Cizmele ei erau tăcute pe covor în timp ce se dădea înapoi pe vârfuri.

O mână a apucat-o de gât. A împins-o prin deschizătură și a izbit-o lateral de un perete. Capul i s-a izbit de plăci de azbociment. Durerea, ascuțită și strălucitoare ca soarele de iarnă, i-a străfulgerat capul.

Un tânăr emaciat de 20 de ani a apăsat cu botul unei arme pe fața Amandei. Metalul neînduplecat i-a săpat în obraz. "Hei, unchiule Dennis, uită-te la asta."

Părul platinat scurt, cu țepi, sublinia pupilele uriașe. Pielea lui palidă de vampir era pătată cu pete roșii și albe, ca și cum ar fi stat afară în frig pentru o lungă perioadă de timp. De o strălucire febrilă, ochii îi străluceau cu acel tip de lumină care provine din stimularea chimică.

"Dacă mă uit la o femeie ca asta, îmi vin tot felul de idei." Ochii lui i-au plimbat sânii. O combinație de violență și vulnerabilitate a cuprins-o pe Amanda. A clipit să-și alunge lacrimile. Instinctiv, știa că el se va excita la durerea și teama ei.

"Păstrează-le pentru tine, Win", a spus o voce autoritară. "*Ideile* tale continuă să ne strice planurile. Acum dă-i drumul."

Apa picura din blugii uzi ai lui Win și din pantofii de skateboard încrustați de zăpadă, iar el tremura în interiorul unei jachete de piele care evident nu era destinată excursiilor serioase în aer liber. "Aw, unchiule Dennis, știi cum să sugi distracția din orice." Win i-a dat drumul Amandei și a făcut un pas înapoi.

Amanda și-a lipit spatele de perete, dorindu-și să poată dispărea prin el. Inima îi bătea în cutia toracică, iar greața i se agita în burta goală în timp ce scruta camera.

"Nu este vorba despre distracție, Win", a spus unchiul Dennis. "E vorba de bani. Noi lucrăm aici. Trebuie să înveți să separi afacerile de plăcere."

Erau patru oameni înarmați în total. În afară de Win, trei bărbați mai în vârstă tremurau și picurau în bucătărie, cu fețele crude de frig. Bărbatul căruia Win îi spusese unchiul Dennis o ținea pe Mia de braț. În cealaltă mână, avea un pistol îndreptat spre capul lui Glenn. În cealaltă parte a camerei, ceilalți

bărbați se sprijineau de perete ca și cum ar fi avut nevoie de sprijin.

Glenn era nemișcat în poziția mâini sus, la câțiva pași în fața nepoatei sale. Privirea Amandei a căzut pe o altă figură. În colțul îndepărtat al bucătăriei, o tânără cu părul negru stătea lângă ușa frigiderului, cu o expresie inexpresivă. Nu era înarmată, iar jacheta pe care o purta părea masculină și cu câteva numere prea mari. Fulgii de zăpadă topită i se lipiseră de păr și străluceau în lumină ca niște sclipici.

Reportajul din ziua precedentă a sărit în capul Amandei. Privirea ei a trecut peste cei patru bărbați înarmați. Aceștia erau hoții de la magazinul de băuturi alcoolice.

Fata trebuie să fie vânzătoarea pe care o răpiseră. Biata fată era probabil în stare de șoc. Amanda era cuprinsă de milă. De ce erau ei aici? Și ce îi făcuseră vânzătoarei în timpul nopții?

Amanda se concentră din nou pe Mia. Corpul copilei era la fel de înghețat ca lacul de afară, cu fiecare mușchi blocat pe loc. Doar ochii ei, sălbatici și mari, se plimbau prin cameră. Privirea ei s-a fixat pe cea a Amandei, implorând și panicată. Amanda și-a înghițit frica. Instinctul matern de protecție a răsărit în ea.

"Unchiul tău știe cum să stea ascuns", l-a admonestat al treilea bărbat.

De înălțime medie, cu păr și ochi căprui de nedescris, privirea lui către Amanda a fost ascuțită și evaluatoare. Ținea o pușcă cu confort și ușurință, iar postura lui încrezătoare îi spunea că acest bărbat era liderul.

"Unchiule Dennis, ai de gând să-l lași pe Carl să-mi vorbească așa?" a întrebat Win. "Pentru că mă gândesc că suntem doi și un Carl."

"Win, dacă vrei să ieși din încurcătura asta, trebuie să faci ce spune Carl", a spus Dennis ferm.

În ochii lui Win sclipea sfidarea. A coborât arma, dar reticența sa de a urma ordinele era clară în poziția urâtă a gurii sale.

"La naiba, Dennis", a spus Carl. "Ai spus că vom avea de-a face doar cu bătrânul și cu puștiul."

"Nu ar trebui să mai fie nimeni aici." Dennis și-a scărpinat urechea înroșită cu degetul mic. "Locul nu ar trebui să fie încă deschis pentru afaceri."

"Aparent, te-ai înșelat." Carl și-a îndreptat pușca spre Amanda. "Tu, du-te acolo cu ea." A smucit țeava puștii spre vânzătoarea din cealaltă parte a camerei.

Carl s-a întors spre Glenn. "Câți oaspeți sunt aici?"

Glenn a înghițit în sec. "Doar un cuplu." Ochii lui au clipit pe Amanda cu scuze.

"Unde este soțul tău?" a întrebat-o Carl.

"Nu știu", a mințit Amanda. "Nu era în cameră când m-am trezit. Am coborât să îl găsesc. M-am gândit că s-ar fi dus să caute cafea."

Carl a evaluat răspunsul ei. "Win, du-te și verifică la biroul de înscrieri. Vezi câți invitați sunt pe listă."

Win a ieșit afară. S-a întors după câteva minute lungi. "Un cuplu a semnat în registru. Se pare că nu mai vine nimeni pentru câteva săptămâni."

"Ce se întâmplă, bătrâne?" a întrebat Carl.

Te rog nu-i spune că Sean este un expert în securitate. Dacă ar ști, probabil l-ar ucide pe loc, iar surpriza i-ar da lui Sean un avantaj.

Glenn a înghițit, mărul lui Adam săltând pe un gât palid. "Acest weekend este un test pentru han."

Amanda a respirat.

"Perfect. Dennis, tu și Win cercetați locul pentru orice oaspete dispărut. Lincoln, tu aruncă o privire rapidă afară." Carl a scos un telefon mobil din buzunar. "Nu există semnal mobil aici. Taie linia telefonică cât timp ești acolo. Vreau ca locul ăsta să fie complet izolat."

"Atunci ce?" a întrebat Win pe un ton insolent. Și-a dat jos geaca de piele udă și a agățat-o într-un cuier.

Carl și-a măturat o șapcă tricotată de pe cap. "Planul inițial nu presupunea uciderea directorului magazinului, blocarea dubiței în zăpadă, mersul nostru de două ore în frig noaptea trecută sau o furtună de gheață blocată între noi și evadare. Am reușit, dar mi-e frig, sunt ud și mi-e foame. Pentru moment, securizăm acest loc, ne uscăm și luăm o masă caldă. Apoi vom sta jos și ne vom gândi cum vom ajunge în Canada."

"Sună bine." Dennis a eliberat-o pe Mia. "Dacă te miști un centimetru, îl

împușc pe bunicul tău."

Ea nu a făcut-o.

Dennis și-a dat jos geaca de pânză și a scuturat-o. Picături de apă s-au presărat pe podeaua bucătăriei. "Ești sigur că te poți descurca cu grămada asta?"

"Nicio problemă. Nimeni nu va face vreo prostie. Toți vor să scape cu viață din asta, nu?" Privirea lui Carl se plimbă de la o persoană la alta. Nimeni nu clipea.

Frigul a suflat în cameră când Lincoln a ieșit afară. Cu hainele de exterior atârnate la uscat, cei doi bărbați blonzi au părăsit bucătăria. Pașii lor s-au stins. Ocupanții bucătăriei erau tăcuți și nemișcați. Zece sau cincisprezece minute mai târziu, ușa s-a deschis și un cuplu de aproximativ treizeci de ani a intrat în cameră. Femeia avea părul lung și roșcat și purta o cămașă de noapte din flanel roz, lungă până la coapsă, care trecea pe lângă o burtă de gravidă în cinci sau șase luni. Soțul era fără cămașă, îmbrăcat doar în pantaloni de pijama în carouri. Brunet și înalt, își înconjura soția cu un braț protector.

"Nu l-am găsit pe soț, dar i-am găsit pe cei doi încă adormiți." Win a venit în spatele lor, împungând-o pe femeie cu botul armei. Ea a tresărit și s-a întors cu fața la el. Win a zâmbit, ochii lui luând încet în considerare fiecare centimetru al corpului ei dezvăluit de țesătura subțire a cămășii de noapte. Privirea lui s-a oprit asupra sânilor ei plini.

"Am crezut că ai spus că ai doar doi oaspeți." Carl se uită la Glenn.

"Ei nu sunt oaspeți. Ei lucrează aici." Vocea lui Glenn s-a ridicat cu panică. "Bucătarii mei."

"Atunci de ce nu sunt în bucătărie și nu gătesc?" Carl a ridicat o sprânceană supărat.

"Ei pregătesc prânzul și cina. Eu gătesc micul dejun", a răspuns Glenn. Carl a mormăit, părând mulțumit de răspuns.

Win s-a apropiat de femeie, apucându-i cu o mână părul răvășit de somn și trăgând-o spre el. Îngenuncheată, ea a scâncit când el a tras-o mai aproape. Durerea i-a străfulgerat fața. Cu ochii în lacrimi, și-a dus mâna la scalp. Ochii lui Win s-au luminat, suferința ei excitându-l în mod clar.

Soțul ei a pășit în fața soției sale. "Las-o să plece."

Gura lui Win s-a despicat într-un zâmbet. A ridicat arma și a tras. Glonțul l-a lovit pe soț în plin umăr. Corpul i-a tresărit și s-a prăbușit pe podea în timp ce sângele curgea din rană.

În centrul camerei, Mia și-a acoperit ochii cu mâinile și a țipat.

"Nu!", a strigat soția.

Ochii lui Win sclipeau de plăcere.

Strigătele Miei răsunau pe suprafețele dure ale bucătăriei. Buza lui Win s-a încrețit. Ajustându-și strânsoarea pe părul femeii, și-a îndreptat privirea spre copil. Voia să o rănească. Voia să le facă rău tuturor. Amanda putea să vadă anticiparea crescând în ochii lui.

"Win, oprește-te", a strigat Carl.

Win i-a aruncat lui Carl o privire furioasă și rebelă. "Și dacă nu vreau să mă opresc?"

"Ține minte planul, Win." Carl și-a îndulcit vocea, liniștindu-l pe tânărul instabil. "Să-ți spun ceva. Fă ce-ți spun eu și unchiul tău și o să-ți lăsăm una dintre femei mai târziu. Poți să faci ce vrei cu ea. Ce zici de asta?"

"Bine, cred." Reticența strălucea în ochii lui Win, dar el i-a dat drumul roșcatei. Ea a căzut în genunchi lângă soțul ei și i-a legănat capul în mâini.

"Unchiul tău are nevoie de ajutor pentru a găsi ultimul oaspete", a sugerat Carl.

"Bine, dar fac asta doar pentru unchiul Dennis. Nu poți să-mi spui ce să fac." Win a ieșit din cameră.

Carl și-a îndreptat țeava puștii spre Glenn. "Tu, bunicule, fă-o să tacă pe puștoaica aia. Îmi sângerează urechile. Să nu încerci nimic amuzant, altfel împușc pe altcineva."

Glenn a ridicat-o pe Mia. Țipetele ei s-au transformat în suspine și văicăreli ușoare. Carl a luat o cană de pe un raft de sus și a turnat cafea dintr-o cafetieră de pe tejghea. A băut cu un suspin adânc și satisfăcut.

"Sângerează mult. Ce să fac?" Roșcata își șterse un fir de păr de pe față cu o mână însângerată, lăsând pete roșii pe obrazul ei palid. Soțul ei își pierduse cunoștința.

Amanda s-a uitat la Carl. "Pot?"

El a ridicat din umeri. "Sigur, fă-ți de cap."

"Glenn, ai prosoape curate?" a întrebat Amanda.

"Da." Cu Mia pe șold, Glenn a deschis un sertar și a scos o grămadă de cârpe de puf pliate. I-a înmânat-o Amandei.

A căzut în genunchi lângă bărbatul rănit și a apăsat un prosop împăturit pe gaura de un sfert de milimetru din umărul lui. A pus mâna roșcatei peste prosop. "Apasă mult pe asta. Când se înmoaie, nu-l mișca, pune doar un alt prosop deasupra." Amanda a atins pieptul gol al bărbatului. Pielea lui era rece și părea lipicioasă. S-a legănat înapoi pe călcâie. "Avem nevoie de o pătură. Va intra în șoc."

Carl a lăsat pușca pe tejghea și a înfășurat ambele mâini în jurul cănii. "Nimeni nu se duce să hoinărească prin hotel. Descurcă-te cu ce e aici."

"Ce zici de niște fețe de masă?" Glenn a lăsat-o pe Mia jos. "Stai aici doar un minut." A scos dintr-un dulap o grămadă de cearșafuri de un alb pur și a ajutat-o pe Amanda să le întindă peste bărbatul care sângera.

"Va muri?", a întrebat roșcata.

"Va fi în regulă", a mințit Amanda. Era imposibil ca această situație să se termine fără violență. Nu cu acești bărbați.

Ceva s-a prăbușit deasupra capului.

"La naiba." Carl și-a așezat cafeaua, și-a luat pușca și a împins ușa spre hol. A scos capul prin deschizătură și a strigat: "Ce naiba se întâmplă?"

Amanda nu a putut distinge răspunsul înăbușit.

"Ei bine, grăbește-te." Carl își trase capul înapoi în cameră.

Amanda s-a ridicat în picioare. Panica îi bătea prin vene. Acești bărbați nu se deranjaseră să-și ascundă fețele. Nu le păsa să fie identificați, ceea ce însemna că aveau toate intențiile de a-și ucide ostaticii. Îl uciseseră deja pe directorul magazinului de băuturi și îl împușcaseră pe bucătar. Aveau de gând să îi ucidă pe toți și să fugă.

Sean era singura lor speranță.

Privirea Amandei a trecut peste ferestrele care dădeau spre curtea din spate. Prin geamuri, putea vedea lacul în stânga și pădurea în dreapta. O sută

de metri de gazon înzăpezit despărțeau hanul de poteca pe care Sean pornise mai devreme. Unde era el? Și-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă sau ar fi intrat, l-ar fi surprins pe unul dintre pistolari și ar fi sfârșit prin a fi împușcat?

Pașii băteau deasupra capului.

Atenția lui Carl se îndreptă din nou spre hol. Ușa din spate s-a deschis și un val de aer rece a inundat încăperea. Mia a fugit în zăpadă. Fără să se uite înapoi, a virat la dreapta, departe de lac și spre pădure.

Șocată de fuga bruscă a copilei, Amanda se gândi pentru scurt timp să o urmeze, dar sunetul cizmelor care răzbeau pe gresie o opri. *O, nu*. *Carl*. Trebuia să-l împiedice să fugă după Mia. S-a năpustit înainte și a trântit ușa închisă. Și-a lipit spatele de oțelul rece și s-a uitat după o armă în timp ce Carl se apropia de ea, cu pușca în mână. Ochii lui radiau furie pură. "Dă-te din drum, târfă!"

A ridicat arma peste umăr și a aruncat capătul patului spre ea. Amanda s-a ferit, apucând o tigaie și aruncând-o spre el. El și-a ridicat capul din drum. Arma s-a îndreptat din nou spre ea și, chiar dacă se zvârcolea pentru a o evita, știa că nu poate scăpa de lovitură. Tocul puștii a ricoșat în obrazul ei, întorcând-o pe dos. Durerea i-a explodat în față, iar picioarele i-au cedat. Când a alunecat în genunchi, a aruncat o privire pe fereastră. Forma micuță a Miei traversa ultimii câțiva metri de curte înzăpezită dintre han și copaci. Copila a dispărut în pădure.

Mia avea o șansă, una subțire în cel mai bun caz, dar mai bună decât nimic.

Genunchii Amandei au lovit gresia. S-a întors și s-a pregătit pentru o altă lovitură - sau mai rău.

Furia a întunecat trăsăturile lui Carl în timp ce se apropia de ea. "La naiba."

Glenn l-a atacat în jurul picioarelor. S-au lovit de gresie într-o învălmășeală de membre. Carl a scăpat pușca. Aceasta a alunecat pe podea. Sau auzit pași pe hol. Ignorând țiuitul din urechi, Amanda s-a târât spre armă. Ușa s-a deschis brusc. Win și Dennis au fugit în bucătărie. Win s-a îndreptat spre cei doi bărbați care se luptau pe podea. L-a lovit pe Glenn în coaste. Hangiul s-a prăbușit.

"Oprește-te!" Dennis a îndreptat un pistol spre Amanda. Ea a înghețat, pregătindu-se pentru glonț, întrebându-se dacă își va mai vedea vreodată fiicele

sau soțul. "Ce s-a întâmplat?"

"Puștoaica a scăpat." Carl a dat din cap spre ușa din spate. "Unde naiba e Lincoln?"

"Mă duc eu după ea." Dennis s-a oferit voluntar și s-a îndreptat spre ușă.

"Nu-mi pasă dacă o omori sau nu, dar nu putem lăsa niciun martor", a spus Carl peste umăr.

"Am înțeles." Vântul a suflat în bucătărie în timp ce Dennis a ieșit afară. Ușa s-a trântit în urma lui.

Win a ridicat pistolul pentru a-l îndrepta spre fața Amandei. "O să te învăț eu să te porți frumos."

A închis ochii și s-a rugat ca Mia să dea peste Sean înainte ca Dennis să o găsească.

Capitolul 4

Zăpada uscată opunea puțină rezistență cizmelor lui Sean în timp ce alerga prin pădurea liniștită înapoi spre han. Cu o alergare grea în spate, el a păstrat un ritm lent acum, lăsându-și corpul să se răcorească. Aerul era uscat, zăpada proaspăt căzută de noaptea trecută. Aerul, îmbibat cu pin și fum de lemn, era suficient de rece pentru a-i înțepa plămânii când respira adânc. Respirația i se scurgea în fața feței.

A încetinit pe măsură ce poteca se lărgea. Hanul era chiar în față. Era Amanda încă în pat?

Zgomotul - și sentimentul că nu era singur - l-au oprit. A pășit în spatele unui stejar gras și a ascultat. Poate că acum era un mic om de afaceri, dar cu zece ani în urmă fusese în spatele liniilor inamice ca Ranger. Instinctele de supraviețuire rămăseseră cu el.

Era ceva ciudat pe care Sean nu-l putea ignora.

Pași. Două persoane diferite. Unul ușor și rapid și aproape de el.

Ușor mai îndepărtate, pașii grei indicau o persoană mai mare. Sunetul respirației greoaie se auzea în pădurea liniștită.

Sean s-a uitat în jurul copacului. Un copil alerga pe cărare spre el, cu fața întoarsă în spate pentru a se uita peste umăr. S-a întors din nou în față. *Mia.*

Avea ochii mari de spaimă, iar Sean a prins sunetul slab al văicărelii în timp ce alerga.

Pașii mai grei se apropiau. Prin pădurea goală de iarnă, Sean a putut vedea silueta întunecată a unui bărbat mișcându-se printre trunchiurile copacilor. S-a apropiat de Mia. Îmbrăcat în blugi și un hanorac, tipul nu era îmbrăcat pentru activități în aer liber. A trecut prin niște tufișuri uscate, iar mersul lui stângaci i-a spus lui Sean că nu era obișnuit cu pădurea. Lumina soarelui sclipea pe un obiect metalic din mâna lui. Un pistol. S-a oprit și a țintit. Un foc de armă a răsunat deasupra pădurii. Păsări speriate au izbucnit dintr-un copac din apropiere.

Ce naiba?

De ce o urmărea acest străin pe Mia prin pădure cu o armă? Ce fel de animal ar încerca să împuște un copil?

Sean nu s-a oprit să afle.

A pornit pe o linie pentru a o intercepta pe Mia. Alergând cu mai multă grație, dar cu mai puțină viteză decât urmăritorul ei, Mia a ieșit de pe traseu ca un iepure. Un copil inteligent. Nu putea să-i depășească picioarele mai lungi și avea cele mai mari șanse să-l piardă în afara potecii, unde lipsa lui de experiență și mărimea mai mare l-ar fi încetinit.

Sean s-a întins din spatele unui trunchi de copac, punând o mână peste gura fetiței pentru a înăbuși orice țipăt surprins. Ea a șutat puternic și și-a înfipt dinții în palma lui.

"Shh", i-a șoptit Sean în ureche. "Sunt Sean. Nu-l voi lăsa să-ți facă rău."

Mia a rămas nemișcată. Scuturându-și mâna vânătă, Sean a lăsat-o jos și și-a dus un deget arătător la buze.

Ea s-a aplecat aproape de urechea lui și a răsuflat: "Niște oameni au intrat în han. L-au împușcat pe Tanner. Eu am fugit."

Amanda.

Furia și frica au cuprins trupul lui Sean. Dacă unul dintre ei îi atingea soția... *Nu o ajuți.*

Văzuse o mulțime de bărbați murind, unele femei și copii, dar nimic nu amenințase vreodată să-l facă inutil din cauza panicii ca gândul că un bărbat o va răni pe Amanda. Nu se putea gândi la ceva mai rău. Își dorea ca furia să se răcească. Gheață era ceea ce avea nevoie în venele lui.

"Câți oameni?"

Mia a ridicat patru degete.

Sean a arătat spre un pâlc de conifere. Primii câțiva metri deasupra solului erau liberi. Deasupra, ramurile se împleteau într-un scut gros de ace de pin. "Fugi pe acolo, în tufiș."

Ea a luat-o la fugă, Ugg-urile ei trimițând smocuri de zăpadă în zbor în timp ce dispărea în frunziș. El a șters urmele ei de pe zăpadă cu o creangă moartă, apoi și-a îndreptat atenția înapoi spre orășeanul care se prăbușea printre copaci. Sean s-a învârtit în cerc, cizmele lui fiind tăcute de zăpadă.

Înjurăturile ușoare și pocnetul crengilor sub picioare au semnalat apropierea urmăritorului ei. Sean s-a cocoțat în spatele unui trunchi gros de copac și a așteptat. Bărbatul a trecut pe lângă copac. Sean a aruncat o piatră în copacii aflați la cincizeci de metri distanță. Un cardinal a zburat din tufișuri. Bătăușul a fugit spre tufișurile eliberate de pasăre.

Când tipul a trecut pe lângă el, Sean a sărit din ascunzătoare. Și-a strecurat un braț în jurul gâtului bărbatului și și-a strecurat antebrațul sub bărbia acestuia.

Tragându-l pe trăgător la piept, Sean l-a blocat într-o strânsoare. "Aruncă arma."

El nu a făcut-o. În schimb, idiotul s-a răsucit. S-a chinuit să ridice țeava suficient de sus pentru a-l împușca pe Sean în cap. Sean a blocat mișcarea cu un cot. Apoi a aplicat presiune pe traheea tipului. Greutatea corpului său a scăzut.

"OK, ai câștigat." Sfios, bărbatul a scăpat arma. Aceasta a lovit pământul cu un zgomot surd, dispărând în zăpadă.

Sean și-a îndepărtat antebrațul de partea laterală a gâtului. Bărbatul s-a

clătinat.

Tot la spatele lui, Sean îl ținea drept de guler. Cu o mișcare ușoară, mâna bărbatului a alunecat spre buzunarul său. A scos un cuțit și a încercat să se învârtă într-un atac. Sean i-a rupt gâtul înainte ca el să se poată roti. Pocnitura moale a răsunat în aerul subțire și uscat.

Trupul s-a scufundat în zăpadă, iar Sean l-a lăsat să cadă fără remușcări. Mia văzuse?

Desigur, ar fi fost de preferat să-l interogheze pe ticălos înainte de a-l ucide, dar moartea nu-l va ține pe Sean treaz noaptea. Adrenalina obișnuia să îi dea o senzație de reflex, dar după zece ani de armată și doi copii, îi supraîncărca venele civile și îi întorcea stomacul pe dos.

După ani de misiuni periculoase, începuse să tânjească după adrenalina care însoțea riscul ridicat. Amanda fusese doar unul dintre motivele pentru care părăsise armata. Celălalt fusese teama că nu se va putea întoarce la o viață normală, că dorința de a căuta acea adrenalină îl va urmări până acasă. Când a început să anticipeze misiunile periculoase așa cum un copil de zece ani așteaptă cu nerăbdare Crăciunul, a început să se îngrijoreze serios. Ca orice dependență, renunțarea la acest drog părea cea mai bună opțiune. El nu era un om ezitant. Fă-o sau nu o face era mai degrabă viteza lui. S-a întâlnit cu Amanda a doua zi după ce părăsise armata, ca și cum destinul i-ar fi dat o palmă pe spate pentru că luase decizia corectă.

Sean s-a uitat în jos la primul om pe care îl omorâse în zece ani. Când s-a gândit la copilul ascuns în tufișuri, în loc de adrenalina așteptată, greața i-a cuprins partea din spate a gâtului. Evident, nu mai era același om care fusese cu toți acei ani în urmă, ceea ce era un lucru bun.

Uciderea ar putea fi necesară, dar nu ar trebui să fie niciodată ușoară.

L-a ușurat pe pistolar de o armă semiautomată calibrul 38. Verificând încărcătura, Sean a reținut un blestem. Magazinul era gol, la fel și buzunarele nemernicului. Era un singur glonț în cameră. Cel puțin briceagul era ascuțit. Sean a băgat armele în buzunar.

Apucându-l de umeri, a târât cadavrul spre o pădure joasă și deasă. Cu piciorul, a rostogolit trupul moale în tufișuri. Apoi a ridicat ramura căzută și a

netezit zăpada din fața locului de înmormântare. Când a fost convins că deranjul nu era ușor de observat, Sean a scanat pădurea în căutarea fetiței.

"Mia?" a strigat el cu o voce liniștită. Cu întârziere, și-a verificat hainele de sânge și a frecat o pată de pe mânecă cu un pumn de zăpadă.

Frunzele au foșnit. Un cap mic a ieșit afară. Ochii mari s-au fixat pe Sean. "E mort?"

Bine, ea nu văzuse. Dar întrebarea ei abruptă era prea tranșantă. Micuța Mia nu era atât de simplă pe cât părea. Fără îndoială, viața ei anterioară alături de tatăl ei o obișnuise cu violența. Întrebarea ei directă merita un răspuns direct.

"Da", a spus el, urmărind-o pentru o reacție.

"Bine." S-a târât afară de sub ramurile de pin. "Atunci nu ne poate face rău."

"Nu, nu poate", a fost de acord Sean. I-a întins o mână, aceeași mână care tocmai ucisese un om fără ezitare. Și-a amintit că o ezitare i-ar fi putut costa viața atât pe el, cât și pe Mia. A trimis o rugăciune tăcută pentru a-și putea salva și soția și pe ceilalți oameni ținuți ostatici.

Capitolul 5

"Lasă arma jos, Win."

Amanda s-a chircit pe podea când Carl l-a chemat pe Win. Se va supune tânărul sau își va sfida partenerul?

Carl s-a ridicat în picioare și și-a recuperat pușca de pe gresie.

"De ce?" Ochii lui Win sclipiră. "Mai avem câțiva ostatici. Nu avem nevoie de ea."

"Poate." Ținându-și arma în strânsoarea brațului, Carl și-a frecat cotul. "Dar dacă o să avem? Nu o poți învia mai târziu dacă avem nevoie de ea."

Win a coborât arma. "Poate că ai dreptate. S-ar putea să găsesc o *nevoie* pentru ea mai târziu."

"Vezi dacă poți găsi o frânghie sau ceva cu care să o legi." Carl a deschis și a închis sertare.

Win a rânjit, vârându-și arma în talia blugilor. "Îmi place cum sună asta." A scos un ghem de sfoară de gătit dintr-un sertar din apropiere. "Pot să fac asta să meargă." A mers spre Amanda. "Întoarce-te. Pune-ți mâinile la spate."

Urechile îi țiuiau, coapsele îi tremurau, ea s-a ridicat în picioare și s-a supus.

Capul i se învârtea, greața îi bubuia burta, iar teama îi stimula adrenalina în sânge, ridicându-i durerea și teama la noi cote.

Win a înfășurat sfoara în jurul încheieturilor de o jumătate de duzină de ori, apoi a tras tare. Legăturile îi săpau în piele, dar agonia care ricoșa în interiorul craniului îi amorțea celelalte simțuri. Și-a testat legăturile. Șnurul subțire era surprinzător de rezistent, deși ar fi fost ușor de tăiat dacă l-ar fi putut freca de ceva ascuțit.

"Tu doar așteaptă." El și-a lipit buzele de urechea ei și i-a mângâiat brațele. "Vom avea o petrecere adevărată."

Picioarele Amandei tremurau în timp ce groaza îi străbătea corpul. Win i-a strecurat o mână în jurul taliei pentru a-i strânge pieptul cu putere și a-i lăsa o vânătaie. O lacrimă i-a ieșit din ochi și s-a rostogolit pe obraz.

"Mmm." Respirația lui fierbinte i-a străbătut gâtul. "Ești coaptă. Aproape că pot să-ți simt deja gustul."

Win s-a îndepărtat, trăgând-o cu el de biceps. Ea s-a împiedicat.

A ținut-o în picioare cu o smucitură bruscă care i-a smuls umărul. Când au ajuns la masa lungă din oțel inoxidabil care se întindea în centrul bucătăriei, a împins-o pe podea și a legat-o bine de unul dintre picioarele acesteia. A întins mâna în jos ca să o cuprindă între picioare. Ea și-a strâns coapsele. Râzând, el i-a îngenuncheat picioarele și a împins-o mai tare. "Îți pot face tot ce vreau. Nu poți face nimic în privința asta." Amanda a dat înapoi când durerea i-a iradiat prin centru.

El s-a îndreptat și și-a frecat șira spinării. "În curând, iubito. Curând."

Amanda respiră adânc de câteva ori pentru a-și liniști stomacul și a-și încetini inima. Masa cântărea o tonă. Amanda nu avea să fie în stare să o miște.

A început să răsucească sfoara. Era o fibră naturală. S-ar putea să o poată întinde puțin. Și-a mișcat mâinile, schimbându-și poziția încheieturilor pentru a aplica tensiune pe sfoară, dar aceasta a refuzat să cedeze.

Carl a cercetat camera și a dat din cap, aparent mulțumit că totul era sub control. Și-a lăsat pușca jos și și-a luat cafeaua. Cu o grimasă, a aruncat conținutul în chiuvetă și a turnat cafea proaspătă. Satisfacția i-a traversat fața în timp ce sorbea lichidul aburind.

"Dar bunicul?" a întrebat Win, aruncându-și un deget peste umăr.

Carl a chicotit. "Nu cred că este o amenințare acum, dar ai dreptate."

Amanda a urmărit linia sa vizuală până la Glenn, corpul său ghemuit în poziție fetală pe podea, la câțiva metri distanță. Cu ochii deschiși, zăcea nemișcat, cu trupul înțepenit, ca și cum i-ar fi fost teamă - sau incapabil - să se miște. Aerul îi intra și ieșea din gură în respirații goale și superficiale. Cât de grav era rănit? Coaste rupte? Leziuni interne?

Carl a luat sfoara și i-a legat lui Glenn încheieturile și gleznele. Glenn a gemut în timp ce pistolarul îi forța corpul să se așeze în poziție. Carl s-a întors la cafeaua lui.

În cameră s-a așternut tăcerea, cu excepția respirației greoaie a lui Glenn și a unui plâns moale ocazional al roșcatei. Amanda se uită la bărbatul împușcat, încercând să evalueze viteza sângerării, dar vederea ei continua să se îngusteze, întunericul invadând-o din toate părțile. Nu era un semn bun.

A numărat scorul. Patru oameni înarmați, niciun rănit. Patru, nu, cinci ostatici. O tot uita pe vânzătoarea cu părul negru, paralizată de șoc în colțul camerei.

Oricum, dintre cei cinci prizonieri, acum aveau o rană de glonț, probabil coaste rupte și probabil o comoție cerebrală. Dintre cei doi ostatici sănătoși din punct de vedere fizic, vânzătoarea era prea traumatizată pentru a fi de mare folos, iar roșcata era ocupată să încerce să-și împiedice soțul să sângereze până la moarte. Nu părea să aibă prea mult noroc. Stiva de prosoape însângerate devenea un turn Jenga.

Carl și-a lăsat cana jos și a ridicat un prosop de pe un coș cu scones proaspete. "Vrei și tu?"

"Sigur, dar unde naiba e unchiul Dennis?" Win a prins prăjitura pe care ia aruncat-o Carl. Ușa din spate se deschise, dar nu era Dennis, omul care plecase după Mia. Era al patrulea om care fusese afară să verifice terenul.

Chelia îi strălucea de umezeală. "Ce se întâmplă?"

"Unde ai fost, Lincoln?" a întrebat Carl.

Lincoln a luat un biscuite din coș. "Verificăm dependințele."

"Puștoaica a scăpat. Dennis s-a dus după ea", a spus Win. "Ar trebui să se întoarcă în orice moment."

"De cât timp a plecat? Știu că nu e în formă, dar cât timp poate dura să prindă un copil mic?" Carl s-a oprit la jumătatea drumului și s-a holbat la Amanda. "Și unde este soțul ei?"

"Rahat. Cu toată agitația, am uitat de el", a spus Win.

Carl și-a spălat gura cu o înghițitură de cafea. "I-ai percheziționat camera, nu?"

"Da, nici urmă de el." Win a rupt o bucată de biscuit.

"Când Dennis se întoarce aici cu copilul, trebuie să-l găsim." Carl și-a reumplut cana din cafetieră. "Nu putem avea niciun capăt liber."

Win a mers la fereastră. "Ar trebui să luăm SUV-ul ăla drăguț de acolo."

"Așa m-am gândit și eu", a fost de acord Carl. A aruncat o privire înapoi spre Amanda. "Care dintre voi îl deține?"

Nu avea rost să mintă. Doar i-ar fi înfuriat. "SUV-ul este al nostru", a spus ea.

"Cheile trebuie să fie în camera lor." Carl și-a înfășurat mâinile în jurul căniii.

Win s-a întors spre Lincoln. "Vrei să te duci să-l cauți pe unchiul Dennis sau vrei să o fac eu?"

"Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să ies din nou în zăpada nenorocită." Ochii lui Lincoln s-au înăsprit.

"Cineva va trebui să îi găsească." Carl nu arăta ca și cum ar fi vrut să fie el. "Am terminat cu prostiile. Prima persoană care mișcă primește o încărcătură de alice în burtă."

"O voi face eu." Win și-a atins jacheta udă și s-a încruntat. Fără să și-o

pună pe el, a deschis ușa din spate. Vântul rece a biciuit un nor de praf de zăpadă în vârtej în pragul ușii. "Mă întorc imediat."

"Fii cu ochii pe tipul ăla dispărut cât timp ești acolo", a strigat Carl după el.

Win a verificat încărcătorul armei sale. "Așa voi face."

Capitolul 6

Tatăl Miei fusese cumva eliberat condiționat mai devreme? Altfel, de ce ar fi luat patru oameni înarmați hanul?

Sean și-a șters zăpada de pe picioare. "Îți place să locuiești cu bunicul tău?"

"Bunicul e drăguț." Mia l-a luat de mână și l-a lăsat să o tragă în picioare. Degetele îi erau deja reci ca înghețata. "Nimeni nu oprește căldura. Există și multă mâncare."

"Unde ai locuit înainte să vii aici?" Sean a cercetat împrejurimile. Erau la doar 400 de metri de han. Nu avea cum să aprindă un foc pentru ea. Fumul ar fi dat de gol locația ei.

Dacă Mia avea dreptate, mai erau încă trei bărbați înarmați și periculoși care ar fi căutat-o.

Trebuia să se miște repede, înainte ca expunerea să ia copilul la fel de sigur ca infractorii violenți de la han.

"Am locuit cu mami și tati până când a murit." Mia a lovit cu piciorul un con de pin. Cu un nor de praf alb, acesta s-a rostogolit pe zăpadă și a aterizat pe trunchiul unui copac. "Am fost doar eu și tati o vreme, până când el a plecat. O doamnă m-a dus să stau cu niște străini. Nu mi-a plăcut. Am fost fericită când bunicul a venit și m-a adus aici."

Inima lui Sean aproape că s-a oprit. Atât de multe traume pentru un copil atât de mic. Știa că tatăl ei era în închisoare?

Prin mâinile lor împreunate, el a simțit un fior trecând prin corpul ei.

Ce avea de gând să facă? Se uită la fața ei palidă, fără plângeri. Jambierele, un pulover și cizmele Uggs nu aveau să țină la distanță hipotermia pentru mult timp. Cizmele păreau calde, dar nu erau impermeabile.

Sean și-a tras puloverul peste cap și l-a tras pe trupul mic al Miei. Țesătura îi cădea peste genunchi. "Îmi pare rău de miros. Eram transpirat."

Ea a adulmecat. Nasul i s-a încrețit și a ridicat din umeri. "E cald." Dar oferindu-i Miei stratul superior, Sean rămăsese cu un tricou Under Armour, pantaloni de trening și o bluză sintetică subțire cu guler. Țesătura îi permisese transpirației să se evapore, așa că măcar nu era ud. Dar simțea cum frigul se infiltra prin cele două straturi subțiri.

"Ar trebui să mergem mai departe." A luat-o în brațe și i-a periat zăpada de pe cizme pentru a-i menține picioarele cât mai uscate.

"Bine", a spus Mia, înfășurându-și brațele și picioarele în jurul corpului lui în stil maimuță.

"Cel mai apropiat vecin se află la 15 mile de drum. Ai idee cât de departe este prin pădure?"

"Nu putem merge într-acolo. E un râu mare."

"Îngheață ca lacul?"

Mia a scuturat din cap. "Nu prea cred."

Rahat.

Sean s-a uitat spre han, apoi spre pădure. Voia să meargă la Amanda. Să o salveze de restul bărbaților care o amenințau. Nevoia de a-și proteja soția îi era înrădăcinată în măduva oaselor. Dar ce-ar fi făcut cu copilul? Cum ar fi putut să o țină în siguranță și la căldură în timp ce el se lupta cu inamicul? Dacă era împușcat sau ucis? Cine o va duce pe Mia în siguranță?

Nu ar supraviețui prea mult în pădure iarna.

În toți anii petrecuți în armată, el nu se confruntase niciodată cu o decizie atât de dificilă.

Dar nu exista o decizie reală. Nu-și putea asuma niciun risc cu copilul. Amanda ar fi vrut ca el să o protejeze pe Mia cu orice preț.

"Bine. Uite care e planul. Te duc până la casa vecinului tău și sun după

ajutor."

"Nu." Vocea Miei s-a ridicat. Frica i-a luminat ochii și ea s-a îndepărtat de el. "Nu. Nu. Nu."

"Shh", a liniștit Sean. Sunetul călătorea departe și repede în frigul uscat. "Trebuie să faci liniște. Te-ar putea auzi."

Și-a coborât vocea la o șoaptă sforăitoare. "Nu poți fugi. Tanner sângerează. Trebuie să îl ajuți." Lacrimile îi curgeau pe obraji. "Tanner va muri, iar oamenii ăia îi vor face rău bunicului meu."

Sean a ezitat. Ducând-o pe Mia, ar fi putut ajunge la ajutor în două ore. Apoi ar fi trebuit să sune la autorități. Până la sosirea ajutoarelor, ar putea fi amiază. Bărbatul împușcat probabil că va sângera. Toți ostaticii ar putea fi morți până atunci, inclusiv Amanda.

"În regulă", a fost el de acord. "Să ne apropiem și să verificăm situația. Poate mă pot gândi la ceva. Cine e Tanner?"

"Este bucătarul. Face cele mai bune spaghete." Mia și-a sprijinit capul pe umărul lui. Vocea îi tremura.

Au mers cu greu prin pădure, Sean ținând ochii și urechile deschise pentru a detecta sunete de urmărire. La marginea pădurii, a așezat-o pe Mia pe jos, în spatele unui trunchi gras de stejar, și a privit în jur.

"Nu pot vedea înăuntru", a spus el. Hanul era prea departe pentru a vedea clar bucătăria. "O să ocolim. Vreau să încerc să scot niște lucruri din camionul meu." Cum ar fi ochelarii de teren și Glock-ul. Avea și o trusă de urgență în spate. Câteva pături spațiale ar fi ajutat-o pe Mia să-i țină de cald. "Unde erau bărbații care țin oamenii?"

"În bucătărie", a spus Mia.

Sean a încercat să își facă o imagine a planului hanului de la instalarea sistemului de securitate. Bucătăria era în spate și dădea spre parcare. Infractorii i-ar fi văzut urcând în mașină.

Furtul SUV-ului era o posibilitate, dar nu avea cum să se strecoare în el nedetectat. Odată văzuți, el și Mia ar fi trebuit să fugă sau să riște să fie împușcați. Dar fuga ar putea însemna moartea tuturor ostaticilor. Odată ce trăgătorii ar fi aflat că Sean a plecat după ajutor, ar fi eliminat capetele libere

și ar fi fugit. Ar putea lua ostaticii cu ei. Se îndoia că vor lăsa în urmă pe cineva în viață.

Nu, Sean trebuia să îi oprească aici și acum.

Era un sedan parcat lângă SUV-ul lui Sean. "Ce conduce bunicul tău?"

"Un camion. E în garaj."

Sean nu a văzut alt vehicul. A arătat spre sedan. "Cine deține mașina aia?"

"Tanner."

Dacă mașina lui Glenn era în garaj, unde era mașina atacatorilor?

Cum au ajuns la han? Mai era un bărbat cu un vehicul?

"Ce căutați?", a întrebat ea.

"Mașina lor."

"Erau foarte uzi și reci. Poate că nu au una."

Sau poate că vehiculul lor s-a stricat. Oare un polițist l-ar găsi pe marginea drumului? Probabil că nu. Nu erau multe patrule aleatorii sau de rutieră în această zonă. Hanul era prea îndepărtat.

Ceva se mișca în fereastra bucătăriei. Cu siguranță îl urmăreau. Nu putea ajunge la SUV-ul său fără să fie văzut. Cumva, trebuia să intre în han și să învingă trei bărbați înarmați fără ca ostaticii să fie uciși în timpul procesului.

Avea nevoie să arunce o privire în casă. Neavând acces la binoclu și la arme, era nevoit să se descurce cu două gloanțe și fără ochi.

Scârțâitul balamalelor umede plutea în aer. Sean a înghețat. Instinctiv, a împins-o pe Mia în spatele lui.

Cineva ieșea din han.

***

Amanda își mișca mâinile înainte și înapoi. Pielea subțire de pe încheieturile ei se simțea umedă, ca și cum ar fi început să sângereze. Poate că dacă sfoara era udă, ar fi fost mai ușor de întins. Până acum, sfoara nu cedase nici măcar un milimetru.

Ușa din spate s-a deschis cu suficientă forță pentru ca mânerul să se izbească de perete.

Ea a tresărit, inima izbindu-se în piept.

"Hei, Carl." Win și-a băgat capul înăuntru. "Vino aici un minut."

Carl a ieșit pe veranda din spate. Cu un ochi pe bucătărie, a vorbit cu Lincoln și Win. Amanda nu le putea auzi conversația, dar părea că se certau. Win arăta spre pădure, iar încruntarea lui Carl s-a adâncit. Lincoln își trecea mâinile peste chelie în timp ce se plimba. Aerul friguros se revărsa prin ușa deschisă, iar oasele Amandei se cutremurară într-un fior violent, care cuprinse tot corpul.

"Tanner." Roșcata a cuprins obrazul soțului ei, lăsând dungi de sânge pe fața lui tot mai albă. "Oh, Doamne", a strigat ea cu o voce moale. "Este atât de alb. Abia respiră și e atât de mult sânge."

"Ține apăsat pe prosopul ăla", șopti Amanda, dar roșcata avea dreptate. Starea lui Tanner se deteriorase cu siguranță. Cât timp putea supraviețui fără ajutor medical?

"O să moară." Roșcata a privit-o pe Amanda cu ochi pierduți, fără speranță, o mână ducându-se automat la burta ei umflată. Trupul îi tremura puternic în cămașa de noapte, frigul și disperarea secătuindu-i clar forțele. "Nu avem nici o șansă. Vom muri cu toții."

Amanda a aruncat o privire spre ușă. Bărbații încă se certau afară. Fata avea nevoie de speranță. Trebuia să rămână calmă. Isteria putea stârni furia bărbaților înarmați. Win era deosebit de crud și volatil, dar Amanda simțea un dispreț rece la fel de periculos din partea celorlalți. Orice decizie ar fi luat, s-ar fi bazat pe șansele lor de scăpare și supraviețuire.

"Nu, ascultă." Amanda și-a coborât vocea la abia mai mult decât o respirație. "Soțul meu este acolo. A fost un Ranger în armată. El ne poate ajuta. Îți promit."

Speranța strălucea în ochii albaștri și apoși ai roșcatei. "Serios?"

"Serios."

Roșcata și-a șters lacrimile de pe obraji, lăsând pete însângerate acolo unde ar fi aplicat fardul. Cu o respirație hotărâtă, a luat un alt prosop din gră-

madă și l-a aplicat pe umărul soțului ei.

Win și Carl s-au întors în cameră. Win a scuturat zăpada de pe pantofii lui de skateboard. Ochii lui s-au fixat pe Amanda cu o strălucire de prădător. A pornit spre ea. Trecând pe lângă masa de preparare, s-a întins spre masa de tăiat și a luat un cuțit de bucătar.

Amanda s-a strâmbat, dar nu avea unde să se ascundă.

Capitolul 7

Optimismul momentan al lui Sean a dispărut când bărbații s-au retras în bucătărie. A sperat că vor veni să-și caute prietenul.

"S-au întors înăuntru."

"Au făcut-o." Sean a frecat umărul Miei. Trupul ei tremura. Frică sau frig? Probabil ambele.

Ce plănuiau bărbații? Evident că nu l-au găsit pe al patrulea om, dar au fost prea deștepți ca să rătăcească prin pădure pentru a-l găsi.

La naiba.

În pădure, Sean ar fi putut să-i elimine unul câte unul. Acum se întorcea la planul A, să intre în han. Dar mai întâi, trebuia să găsească un loc unde să o ascundă pe Mia. Un loc cald și relativ sigur. Niciuna dintre dependințe nu era încălzită. Nu putea risca un incendiu. Privirea lui se întoarse la han. Era o clădire mare. Trebuia să fie un loc înăuntru unde să poată ascunde un copil foarte mic.

S-a ghemuit până la nivelul ei. "Te joci vreodată de-a v-ați ascunselea, Mia?"

"Sigur." Ea a dat din cap.

"Unde sunt cele mai bune ascunzători de pe aici?"

Ea a luat în considerare, micuța ei sprânceană încrețindu-se. "În camerele de oaspeți, dar nu mai am voie să mă joc în ele pentru că vom deschide în

curând și toate sunt terminate. Camera de deasupra garajului este și ea bună. E plină de lucruri pe care nu le folosim."

Dacă ar fi luat ostatic un han, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să percheziționeze întregul loc. Deci, dacă camerele au fost deja percheziționate, ar fi Mia în siguranță ascunzându-se într-una dintre ele? S-ar fi gândit pistolarii să verifice de două ori? Dar cum să intre? Sean presupunea că oamenii erau toți înarmați și ar fi supravegheat ușile.

S-a uitat în jurul trunchiului de copac și înapoi la han. O altă mișcare rapidă la fereastră. Bărbații încă priveau. Cum să-i ducă pe amândoi înăuntru fără să folosească o ușă?

"Dacă reușesc să intrăm, crezi că te poți ascunde și să nu ieși până nu vin eu după tine?" a întrebat Sean.

Buzele ei au tremurat, iar tremurul ușor din vocea ei i-a frânt inima. "Sunt bună la ascuns. Bunicului îi ia o veșnicie să mă găsească."

A ascuns-o în spatele lui, sperând că decizia sa de a-și salva soția nu va costa viața Miei.

***

Plămânii Amandei s-au blocat când Win s-a aplecat asupra ei cu cuțitul. A alunecat partea din spate a lamei peste sânii ei. Metalul i-a înghețat pielea. Inima i s-a izbit de stern ca și cum coastele i-ar fi crăpat ca gheața.

Când Win a întins mâna în spatele ei pentru a-i tăia legăturile, ușurarea i-a străbătut sângele, iar corpul i s-a înclinat pe măsură ce tensiunea a scăzut.

Respirația acră a lui Win i-a fluturat pe obraz, iar ochiul drept i-a tremurat. Când își luase ultima doză de orice stimulent ar fi folosit?

Fusese model înainte să-l întâlnească și să se căsătorească cu Sean. A avut câțiva prieteni care consumau cocaină pentru a rămâne slabi. Cunoștea traiectoria unui dependent de amfetamine. Când acest psihopat se prăbușea, situația urma să devină și mai urâtă.

Win a târât-o până la ușă. A tras-o înapoi spre corpul lui și și-a înfășurat antebrațul în jurul traheei ei. Erecția lui i s-a înfipt în partea de jos a spatelui, iar cuțitul i-a atins pielea de pe partea laterală a gâtului. Folosindu-se de ea ca de un scut, a ieșit pe veranda din spate.

Înecându-se în fața presiunii exercitate asupra gâtului, Amanda i-a apucat antebrațul cu ambele mâini și i l-a lipit de claviculă, așa cum o învățase Sean de multe ori când exersaseră autoapărarea de bază. Și-a lăsat greutatea corpului să cadă pentru a ține încheietura mâinii lui departe de traheea ei și și-a întors bărbia spre cotul lui. Puținul centimetru de spațiu pe care l-a creat i-a permis să respire.

"Știu că ești acolo", a strigat Win către pădure. "Ți-am văzut urmele. Predă-te. Te vreau pe tine, pe copil și pe unchiul meu în următoarele zece minute, sau o să-ți violez soția. Și asta nu e cel mai rău lucru pe care îl voi face. Când voi termina cu ea, va fi mai rău decât moartă." A trecut marginea ascuțită a lamei peste gâtul Amandei. Sângele a țâșnit fierbinte din tăietura superficială și a picurat pe pieptul ei. "Zece minute."

El a târât-o înapoi înăuntru.

Amanda abia simțea căldura din bucătărie. Creierul și corpul ei pluteau într-o ceață rece de deconectare suprarealistă. Sean era acolo. Îl putea simți. Furia lui radia din copaci, umplând aerul.

La fel cum entuziasmul lui Win umplea bucătăria, dorința lui de a o răni era palpabilă și profană în bucătăria primitoare. Sub mirosul metalic și crud de sânge, persista mirosul de biscuiți proaspeți.

Win o ținea încă de gât. Când a tras-o într-o parte, corpul ei s-a înclinat într-un unghi ciudat. Și-a pierdut aderența la antebrațul lui, iar picioarele ei continuau să se împiedice unele de altele.

A scăpat-o brusc. Ea a căzut în genunchi. Deși rotulele ei au lovit puternic gresia, ea nu a simțit nimic. Pe verandă, amorțeala se răspândise prin corpul ei ca o perfuzie de morfină. Oare frica ei o separase de corpul ei pentru a se apăra, pregătind-o pentru oroarea care avea să vină?

Nu, a refuzat să ia în considerare faptul că Win va avea șansa lui. Sean va veni. Dar ce ar fi putut face el? Oricât de mult ar fi protestat ea, el și-ar schimba

viața pentru a ei într-o clipă. Ea știa asta cu certitudine. Așa era el făcut. Dar în niciun caz nu ar fi renunțat la un copil pentru niciun motiv. Și nici nu ar sacrifica vreunul dintre ceilalți ostatici.

Ea a apucat speranța și a ținut-o strâns. El trebuie să fi plănuit ceva. Dar ar fi bine să-l pună în aplicare repede. Zece minute nu era prea mult timp pentru a se mișca.

Win vorbea serios. Abia aștepta să o rănească.

Privirea i-a căzut pe roșcată. Pielea ei de porțelan albise aproape la fel de mult ca cea a soțului ei rănit. În părul din jurul feței avea cruste de sânge, iar pe tâmple avea pete ruginii de la împingerea părului după urechi. Fiorii îi zguduiau trupul abia îmbrăcat atât de tare încât Amanda o putea vedea tremurând din cealaltă parte a camerei. Cât mai putea rezista soțul ei? Pieptul lui urca și cobora într-un ritm greoi, dar grămada de prosoape însângerate de pe umărul lui crescuse, iar fața lui se decolorase până la cenușiul tencuielii uscate.

Ar sângera încet din cauza unei răni? Sau Win ar fi nerăbdător? În ciuda hotărârii ei de a le bloca, gândurile la ceea ce plănuia Win îi pătrundeau în minte. Sânul vânăt o durea, iar tăietura superficială o ustura. Mâna i s-a dus la gât, unde sângele curgea din tăietura subțire. Dacă Win îi reteza artera carotidă, ar fi murit în câteva minute.

Cumva, nu credea că moartea ei va fi atât de rapidă sau nedureroasă.

Win s-ar bucura să o facă să sufere.

Capitolul 8

Zece minute. Ceasul ticăia în capul lui Sean. Furia îi bubuia în piept. Furie pură și simplă. La naiba cu onoarea și cu noul simț al moralității al lui Sean. Omul acela o atinsese pe Amanda, iar Sean avea de gând să-l rupă în bucăți de mărimea unei mușcături cu mâinile goale. Conștiința lui Sean devenise radio

tăcut.

Știa cu certitudine că uciderea acelui om nu i-ar fi adus decât plăcere. Dacă acela era un păcat care îl trimitea pe Sean în iad pentru eternitate, ar fi meritat fiecare secundă. O tragere de cămașă i-a deviat atenția de la prezentarea de imagini violente.

Ea s-a holbat la el. "Sean? Ce ai de gând să faci?" Mia. *Rahat.*

Nu mai avea timp să contemple opțiunile. Trebuia să ascundă copilul undeva înainte de a se putea duce după Amanda.

"Mergem înăuntru." Privirea lui Sean s-a plimbat de la casă la magazia de bărci de la marginea lacului. Glenn ținea canoe, undițe de pescuit și alte echipamente sportive în acea magazie. A condus-o pe Mia printre copaci până când au ajuns în paralel cu adăpostul pentru bărci. Un copac bloca linia de vedere directă de la casă. Apoi au sprintat peste micul petic de teren deschis. Deschizând ușa, Sean a tras-o pe Mia înăuntru. Erau feriți de vânt, dar umezeala făcea ca adăpostul bărcilor să pară chiar mai rece decât aerul de afară. Sean a scanat pereții. Caiacele și canoele erau stivuite pe un perete. Snowshoes, schiuri de fond și patine de gheață dominau celălalt. Diverse echipamente erau depozitate pe rafturi și în coșurile din colț: unelte, frânghii, coarde elastice, undițe de pescuit suplimentare. Sean a înaintat și a ridicat o bucată de frânghie de nailon înfășurată. Perfectă.

Și-a verificat ceasul. *Șase minute.*

"Stai nemișcată." I-a modelat Miei un ham de rapel.

"Ce-i asta?" Ea și-a întins brațele în lateral, ca și cum ar fi făcut un înger de zăpadă.

"Așa ajungem înăuntru."

"Am crezut că supraveghează ușile?"

Sean a aruncat frânghia rămasă peste umăr. "Nu folosim ușa."

Înapoi în afara șopronului, el a făcut un cerc în jurul hanului, ținând-o pe Mia în spatele lui și rămânând chiar în interiorul liniei copacilor. Când au ajuns în partea cea mai îndepărtată, partea hanului cu cele mai puține ferestre, a măsurat distanța peste zăpadă. Poate cincizeci de picioare, și nu avea o linie de vedere directă cu bucătăria. Mai bine de atât nu se putea. Punând-o pe Mia pe

spate, a ieșit din adăpostul copacilor și a sprintat peste peluza deschisă.

I-a legat capătul funiei în jurul taliei. "Tu așteaptă aici. Eu o să mă urc pe acoperiș. O să te trag sus."

"Bine." Vocea ei era la fel de mică ca și corpul ei.

Sean s-a urcat pe unitatea de aer condiționat. A apucat streașina și a testat-o cu greutatea sa. Un scârțâit metalic a răsunat prin pădure, dar sofitul a rezistat. S-a urcat cu forța pe acoperiș, apoi a tras-o pe Mia după el.

Ținându-l bine pe copil, Sean s-a strecurat printre țigle până când a ajuns la o fereastră. Această cameră era deasupra garajului și era folosită în principal pentru depozitare. În partea opusă a clădirii față de bucătărie, sunetele mici nu ar trebui să fie auzite de pistolari. Spera el.

O privire pe fereastră i-a spus că încăperea era goală. Sean a protejat-o pe Mia cu corpul său. "Închide ochii și acoperă-ți fața."

Și-a înfipt cotul într-un geam, țesătura cămășii înăbușind sunetul geamului spart. A întins mâna a deblocat fereastra și a ridicat-o.

"Ai grijă la cioburile de sticlă", a șoptit el.

Ridicând-o pe Mia prin deschizătură, a urcat înăuntru exact la timp pentru a auzi țipătul unei femei.

Amanda.

Cele zece minute ale sale expiraseră.

***

Amanda nu și-a putut reține țipătul când Win a apucat-o de păr și a tras-o afară pe verandă. Și-a dus o mână la scalp, aplatizându-și degetele pe craniu pentru a minimiza tensiunea de pe părul ei. Cuțitul era din nou la gâtul ei, de data aceasta în fața traheei. Speriată să se miște, speriată să respire, ea și-a înclinat capul pe spate.

"Nu mai ai timp", a strigat Win. A coborât cuțitul și a târât-o pe Amanda înapoi în bucătărie. "Știi ce înseamnă asta."

Privirea Amandei a căzut pe blocul de cuțite. Prea departe. Era ceva la îndemână pe care l-ar fi putut folosi ca armă?

"Ești numai a mea." El a continuat să se miște, târând-o pe gresie spre ușa care dădea în hol. "Avem nevoie de puțină intimitate pentru ceea ce am în minte."

Carl a pășit în fața lor. "Ce faci, Win?"

"Ai promis. E a mea", a spus Win, sfidător ca un copil indisciplinat.

"Nu acum. Rămâi concentrat", a ordonat Carl. "Prada o iei după bătălie, nu în mijlocul ei, tâmpitule".

"Insultă-mă din nou și vei plăti." Win a arătat spre Carl cu cuțitul. "O iau și nu mă poți opri".

Carl a făcut un pas înapoi. "La naiba. Ai dat-o în bară cu treaba asta de la bun început."

"O să te nenorocesc dacă nu pleci din fața mea". Win a adus cuțitul înapoi la gâtul Amandei. Tensiunea din antebrațul lui se amplifica odată cu furia lui. O mișcare bruscă, chiar și o mișcare neintenționată, impulsivă, i-ar fi tăiat Amanda jugulara.

"Lasă-l s-o aibă, Carl", a spus Lincoln. "Îl va ține departe de noi pentru o vreme. Poate vom găsi o cale să ieșim din groapa în care ne-a băgat."

Carl s-a dat la o parte. "Fă-o repede."

Win a înfășurat părul Amandei în jurul palmei sale. "Termin când am terminat."

"Te rog." Amanda scuipă cuvintele, urând văicăreala de frică din vocea ei. Win s-ar fi excitat pe seama terorii ei. "Nu o face."

"Nu ai voie să vorbești." A lovit-o cu palma peste față.

Durerea îi străbătea obrazul și îi răsuna în cap. El a târât-o pe coridor și a lăsat ușa de la bucătărie să se închidă în urma lor.

"Dar poți țipa dacă vrei. Îmi place cum sună asta." Pupilele i s-au dilatat. Nările îi fluturau de excitare turbată. Prinzându-i părul într-un pumn strâns, a lipit-o de perete. Cu capul ancorat, ea abia se mai putea mișca. El îi strângea sânii și își sprijinea erecția în burta ei. *Așteaptă.* O mână era în părul ei, cealaltă o pipăia. *Unde era cuțitul?* Amanda și-a separat gândurile de corpul ei.

Forțându-și frica și umilința în spatele minții, și-a întors gâtul și s-a uitat peste umărul lui după cuțit. Acolo era. Îl pusese într-un teacă pe spatele centurii. Putea să ajungă la el? Cu capul imobilizat, mișcarea era ciudată.

"Mă cauți pe mine?"

Vocea lui Sean l-a întors pe Win pe dos. S-a întins după teaca acum goală de la spate.

"Mi-ai atins soția." Sean s-a năpustit, lovindu-l pe Win cu pumnii în gât.

Amanda a auzit un pocnet, apoi un oftat umed. Tensiunea de pe părul ei sa eliberat. S-a prăbușit înspre perete. Win s-a prăbușit la pământ. Capul îi era înclinat. Gura lui era larg deschisă, dar nimic nu intra sau ieșea. Incapabil să respire sau să vorbească cu laringele strivit, s-a dezumflat cu un gâlgâit. Văzându-l pe bărbat cum se sufoca, Amanda s-a înecat.

Ușa bucătăriei s-a deschis. "Ce naiba?" Conducând cu țeava puștii, Carl a intrat prin deschizătură.

Sean a pășit în fața Amandei. A apucat țeava cu ambele mâini, împingând-o simultan în jos pentru a ținti spre podea și smulgând arma din strânsoarea lui Carl. Sean a rotit crosa și l-a prins pe Carl cu o lovitură puternică în cap. Carl a căzut la pământ. Sângele îi curgea din tâmplă și se prelingea pe covorul gri industrial.

"Mai este un bărbat", a șoptit Amanda.

Sean nu i-a recunoscut comentariul, dar ea știa că a auzit-o. I-a făcut semn să rămână în spatele lui și s-a uitat prin fereastra mică din bucătărie. "Este el cel care fuge pe ușa din spate?"

"Da." Amanda s-a grăbit spre ușă, exact la timp pentru a vedea silueta alergătoare a bărbatului dispărând în copaci.

Au intrat în bucătărie. Sean a așezat arma pe podea și a căzut în genunchi lângă roșcată. I-a verificat pulsul lui Tanner. "E încă în viață. Să văd dacă reușesc să fac telefonul să funcționeze. Are nevoie de un spital." În afară de Tanner, Glenn nu se mișcase.

Amanda s-a dus la Glenn. Ochii lui s-au deschis când ea i-a atins umărul. "Cât de grav ești rănit?"

"Câteva coaste rupte, cred." Glenn a strâmbat din nas. "Voi reuși."

Dar fața lui era palidă și pulsul slab. Amanda l-a dezlegat și s-a uitat la Sean. "Chiar avem nevoie de ajutor."

"Mă ocup de asta."

"Așteaptă un minut!"

Vocea stridentă și sălbatică a speriat-o pe Amanda. S-a învârtit în timp ce un foc de armă străbătea bucătăria. Roșcata a țipat, iar Amanda s-a ferit.

Funcționara ținea pușca în mână. Ochii ei erau panicați, iar mâinile îi tremurau suficient de tare încât Amanda se temea că fata va apăsa din nou pe trăgaci din greșeală. Ea a îndreptat țeava uriașă direct spre pieptul lui Sean. "Ce ai făcut cu Win al meu?"

***

Sean a evaluat-o pe fata cu părul negru care îndrepta pușca spre centrul său de greutate. Fizic, era un dezastru, transpirată și tremura, dar părea confortabilă cu arma, ca și cum ar fi mânuit arme în trecut.

"Am crezut că e ostatică."

"Și eu." Amanda se uită șocată.

Corpul lui Sean nu procesase adrenalina de la întâlnirile cu Win și Carl, iar perspectiva de a ucide o femeie, de-abia mai mult decât o fată de fapt, îi întorcea stomacul pe dos.

"Taci, taci, taci, taci", a strigat fata. Părul i se lipise de frunte în șuvițe umede și lungi. Rimelul îi picura negru sub ochi. "Win mi-a promis mai mult crack dacă îl ajut să jefuiască magazinul. Mi-a promis. Unde este el?"

"E în hol", a spus Sean.

Fata înainta lateral. Arma era greoaie în brațele ei subțiri.

Sean și-a ridicat mâinile la piept, cu palmele în afară, într-o poziție neamenințătoare, dar gata să reacționeze dacă avea ocazia. Avea încă pistolul în partea din spate a taliei. Nu folosise un glonț asupra lui Win de teamă să nu-l alerteze pe Carl. Dar nu ar fi ajuns la el înainte ca ea să îl spulbere în două.

"Nu te mai mișca." Vocea ei se frânse.

"Nu vrei să rănești pe nimeni", a spus el cu o voce calmă.

"Du-te dracului. Nu-mi pasă." A ridicat patul puștii la umăr.

Privirea ei se îndreptă spre ușă și apoi înapoi. Suspiciunea i-a îngustat ochii. "I-ai făcut rău lui Win?"

Sean nu a răspuns. Arma era o pușcă cu două țevi, cu încărcare manuală. Numărul maxim de cartușe pe care le ținea era de două, și deja se descărcase o dată. Dacă îl împușca pe Sean, Amanda și ceilalți ar fi fost bine. Sean avusese multe scăpări la limită în trecut. Poate că își folosise toate cele nouă vieți. Dar, la naiba, gândul că nu-și va mai vedea niciodată soția sau copiii îi ardea pieptul. Și dacă Amanda era însărcinată? Sean n-ar fi știut niciodată.

Fata a întors percutorul. Sean s-a întărit, dar ochii ei s-au deschis. A scăpat arma. Cu o expresie de surpriză totală, s-a prăbușit la podea.

În spatele ei, Amanda stătea în picioare, cu un cuțit de bucătar strâns în mână. Lama strălucea de sânge. O picătură a căzut pe gresia albă, răspândinduse pe porțelan într-un cerc roșu perfect. Sean a sărit în față, eliberând cuțitul din strânsoarea Amandei. Pupilele ei erau dilatate, tenul alb ca pasta. A prins-o în brațe.

A tremurat la pieptul lui pentru câteva secunde, apoi s-a îndepărtat și și-a șters ochii cu palmele. Privirea ei a căzut asupra fetei de pe podea. "Ar trebui să încerc să opresc sângerarea".

Sean a evaluat fata. Cuțitul îi pătrunsese în spate, probabil străpungându-i unul dintre rinichi. Nu mai reprezenta un risc fizic, dar a percheziționat-o rapid pentru a căuta arme. A întors-o pe o parte, expunând rana. "Bine, dar fii atentă."

"Trebuie doar să repunem în funcțiune liniile telefonice." Amanda a luat o mănușă groasă de bucătărie și a folosit-o pentru a aplica presiune pe rană.

"Glenn, ai niște bandă?" l-a întrebat Sean pe hangiu.

Glenn a arătat spre un sertar. "Este niște bandă de prim ajutor în trusă. Va fi de ajuns?"

"Pentru moment, da." Cu banda în mână, Sean a fugit din bucătărie în aerul rece. În spatele garajului, a găsit tăietura din linia telefonică. Folosind cuțitul pe care îl luase de la primul om pe care îl omorâse, a desprins firele, apoi le-a

răsucit și le-a lipit cu bandă adezivă. Puteau da un telefon, dar linia avea nevoie de o reparație serioasă.

S-a întors înăuntru și a sunat la 911 înainte de a urca în camera de deasupra garajului unde o lăsase pe Mia. Ușa s-a deschis cu un scârțâit. "Mia?"

"Sean." Ea a ieșit de sub o masă învelită și și-a aruncat trupul mic în brațele lui. "Bunicul meu e bine? Ce s-a întâmplat cu Tanner?"

"Bunicul tău este puțin rănit, dar cred că va fi bine, și am chemat o ambulanță. Cu cât îl ducem mai repede pe Tanner la un spital, cu atât mai bine." Oricât de mult ar fi vrut să îi promită că Tanner va fi bine, nu putea.

Ea avea încredere în el, iar el avea sentimentul că ea ar fi în stare să simtă o minciună.

***

O oră mai târziu, în timp ce paramedicii se ocupau de Tanner și Glenn, Sean a spălat cu antiseptic sângele din tăietura superficială de pe gâtul Amandei. Nu era suficient de adâncă încât să necesite cusături. Nici cucuiul de pe capul ei nu l-a îngrijorat. Era privirea bântuită din ochii ei. Avusese el vreodată acea privire?

Abia îl văzuse pe primul om pe care îl omorâse într-un schimb de focuri pe străzile din Irak. Gloanțele zburaseră, fumul și praful pluteau în aer într-un nor. Oameni țipând. Oameni murind. El văzuse doar o uniformă și o armă. Inamicul.

Acest lucru era diferit. Personal. Insidios. Rău.

Privirea lui s-a mutat la paramedici, care îi puneau fetei o perfuzie. Glenn și Tanner fuseseră stabilizați și mutați într-o ambulanță. Încă inconștient, Carl fusese urcat într-o a doua ambulanță, care o aștepta acum pe vânzătoarea rănită.

Sean a înfășurat pătura mai strâns în jurul umerilor soției sale. "Sunt bine", a spus ea pentru a cincisprezecea oară.

"Știu." El era cel care tremura.

"Atunci de ce te tot uiți la mine așa?"

"Pentru că te iubesc." El i-a sărutat tâmpla.

"Și eu la fel." Ea i-a lipit mâna de obraz.

"Îl duc pe bunicul la spital." Mia a tras de mâneca lui Sean.

I-a înfășurat și ei pătura mai strâns în jurul umerilor. "Vrei să mergi cu noi?"

Ea a dat din cap.

"Poți să-ți iei o haină și cizme uscate?" a întrebat Sean. Mia s-a grăbit să plece.

Sean i-a luat brațul soției sale.

L-a lăsat, aplecându-se aproape de urechea lui. "Știu că ești îngrijorat pentru mine. Nu am vrut să o fac, dar cu siguranță nu aveam de gând să o las să te împuște. Te iubesc, iar ea a ales să ia arma aia. Îmi pare rău pentru ea, dar nu suficient de rău pentru a te sacrifica." Privirea ei a clipit spre paramedici, care o ridicau pe fată pe o targă. "Crezi că va trăi?"

"Probabil." Sean a îmbrățișat-o la pieptul lui.

"Dacă o face, va merge la închisoare, nu?"

Sean s-a uitat înapoi la fata rănită. Ochii ei s-au deschis și s-au umplut de ură când i-a întâlnit privirea. Pielea de găină i s-a ridicat pe brațe. "Sper din tot sufletul să fie așa."

Capitolul 9

Sean a ținut-o pe Amanda aproape de corpul său. Împărțeau un fotoliu în camera de zi a apartamentului privat al lui Glenn de la han. Medicul de la Urgențe nu credea că are o comoție cerebrală, dar i-a spus lui Sean să o supravegheze îndeaproape pe soția lui. De parcă și-ar fi putut lua ochii de la ea pentru un minut.

Un foc ardea împotriva vântului rece care zgâlțâia ferestrele și ajuta la

înlăturarea sentimentului de izolare pe care îl simțiseră cu toții în acea dimineață.

"Cum e Tanner?" Întinzându-se pe canapea, Glenn a încolăcit-o pe Mia cu un braț. El a tresărit în timp ce ea se ghemuia mai aproape de coastele lui bandajate.

"Va fi bine." Sean a omis faptul că, potrivit medicului de la Urgențe, bucătarul nu ar fi supraviețuit încă o oră.

Poliția a scos cadavrul lui Win din hol și l-a dezgropat pe Dennis din malul de zăpadă din pădure. Lincoln Street a fost găsit câteva ore mai târziu, rătăcind de-a lungul drumului. Își pierduse câteva degete de la picioare din cauza degerăturilor. Spre deosebire de Amanda, Carl suferise o comoție cerebrală gravă, dar va supraviețui. În declarația sa, Carl a spus că Dennis a fost colegul de celulă al tatălui Miei. Îl auzise vorbind despre faptul că bunicul copilului său a luat-o de lângă el și nu a adus-o pe Mia să-l vadă. A vorbit într-una despre hanul luxos de pe Hideaway Lake. Când s-au trezit că au nevoie de un loc izolat unde să se refugieze, Dennis și-a amintit de han. După aproximativ un kilometru de mers pe jos în noaptea friguroasă, bărbații s-au săturat să care geanta grea și au ascuns banii în pădure. Vehiculul lor avariat a fost găsit la câțiva kilometri distanță, iar poliția a găsit banii nu departe de el. Dar Carl și Lincoln urmau să se întoarcă la închisoare. Prietena lui Win, vânzătoarea nebună, avea să vadă și ea o celulă. Îl cunoscuse pe Win când lucra la magazinul de băuturi alcoolice.

Între ei doi, îi furnizaseră lui Carl și Lincoln suficiente informații despre securitatea magazinului și fluxul de numerar pentru a planifica jaful. Tot ce voia ea erau bani pentru droguri.

"Apreciez că ai rămas în weekend." Glenn a suspinat. "Nu cred că aș dormi dacă aș fi doar eu și Mia aici în seara asta."

"Trebuie să o iei mai ușor", a spus Sean. "O să stăm împreună câteva zile. Mă voi asigura că sistemul de securitate funcționează perfect înainte să plec. De fapt, e funcțional acum. M-am gândit că vom dormi cu toții mai bine la noapte știind că a fost activat. În plus față de conexiunea telefonică, este conectat la sistemul de comunicații prin satelit ca rezervă. Tăierea liniei telefo-

nice nu vă va opri de la ajutor."

Amanda a tremurat, iar Sean i-a frecat brațul. Ținând în brațe un pahar medicinal de coniac, ea și-a sprijinit capul pe umărul lui. Pe canapea, Mia își lăsase capul în jos.

"Vrei să o duc la culcare?" a întrebat Sean.

"Ai putea la fel de bine să o înveleși în patul meu. Nu vreau să se trezească speriată mai târziu." Legănând capul nepoatei sale, Glenn a lăcrimat.

"S-a făcut." Sean s-a aplecat și a ridicat copilul în brațe.

"Mulțumesc, Sean. Și ție, Amanda." Glenn și-a șters ochii. "Dacă nu ai fi fost aici, Mia și cu mine... Ei bine, niciunul dintre noi nu ar fi fost aici acum."

Amanda s-a aplecat în față și l-a mângâiat pe brațul lui Glenn. "Am fost aici și totul este în regulă."

Ea l-a ajutat pe Glenn să se ridice. El s-a sprijinit de brațul ei în timp ce îi urmau pe Sean și Mia în dormitor. Amanda a așteptat în hol ca Sean să mătură fiecare cameră și să verifice încă o dată fiecare fereastră de la primul etaj înainte să urce în pat.

În timp ce Amanda făcea duș, el a pornit șemineul cu gaz. Ea a ieșit în halatul gros de spa, iar el a ajutat-o să îmbrace una dintre cămășile lui de flanel. Lui Sean i s-au răsucit mațele când i-a numărat vânătăile.

Ar fi putut muri astăzi.

A învelit-o sub plapuma pufoasă și s-a urcat în pat cu ea.

Urma să transpire ca un porc toată noaptea, dar Amanda nu reușea să se încălzească. Șocul și efectele secundare ale adrenalinei aveau să dureze ceva până să se disipeze.

Tragând-o aproape, i-a respirat parfumul părului. "Ești sigură că ești bine?"

"Doar puțin lovită și zdruncinată."

"Nu am vrut să spun fizic."

"Sunt sigură că voi avea niște coșmaruri." Ea a tremurat. "Știam că mă vei salva."

"Practic, cred că m-ai salvat." În mai multe feluri decât împiedicând-o pe vânzătoare să-l împuște. Cum ar fi ajuns el dacă nu ar fi părăsit Rangers și n-

ar găsit-o pe Amanda? Ar fi ajuns la fel de insensibil ca cei care au luat hanul? Slavă Domnului că nu a trebuit să afle. "Cum te simți în legătură cu înjunghierea acelei fete?"

"Groaznic, desigur, dar aș face-o din nou. Te iubesc." S-a ghemuit mai aproape. "Nici măcar nu mai sunt sigură că-mi pasă să rămân însărcinată. Dacă se întâmplă, se întâmplă. Pentru moment, mă concentrez mai mult pe numărarea binecuvântărilor pe care le am deja. În acest moment, asta înseamnă să fiu recunoscătoare că sunt în viață. Oamenii morți nu trebuie să se confrunte cu probleme emoționale."

Bună observație. Nimic nu se compară cu o experiență apropiată de moarte pentru a face o persoană să aprecieze.

"Încă sunt mai mult decât fericit să mai încerc." El a tras pătura peste umerii ei.

Amanda a râs încet. "Da, știu că ești."

O mică parte din el își dorea să-l readucă la viață pe Winner Young pentru a-l putea ucide din nou. De data asta ar fi folosit o metodă lentă și dureroasă. Fără moarte rapidă pentru omul care pusese mâna pe Amanda. Sean nu simțea nicio remușcare pentru uciderea acelui animal, dar nu era îngrijorat.

Descoperise că nu mai era un dependent de adrenalină. Pericolul nu mai era la fel de palpitant ca acum zece ani. A fi soț și tată era mai mult decât suficient de excitant. Tot ce voia să facă era să aibă grijă de soția lui și de fetele lor pentru tot restul vieții lor.

I-a sărutat tâmpla. "Aș face orice pentru tine, iubito. Absolut orice."